

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(*Revue Israélite*)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησια διὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—
 Συνδρομὴ ὑποστηρίξεως Φρ. 25.—
 Ἀγγελίαι ὁ στίχος » 1.—
 Διὰ μεγάλας ἀγγελίας, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἐξῆς :
 Διευθύνειν « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὁδὸς
 Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθῆνας.
 Adresse : A la Direction de la «Revue Israélite»
 Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐὰν εἰς τὰς σχέσεις τῶν Ἐθνῶν ἐπεκράτουν αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας εἰς τὸ ἄσθρον «Ἐθνισμὸς καὶ πατριωτισμὸς» ἀναπτύσσονται, τὸ γεγονός τῆς ὑπαγωγῆς ἑκατῶν καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων ἐλευθερωθέντων Ἑλλήνων εἰς τὸ νεωστὶ δημιουργηθέν Ἀλβανικὸν Κράτος, δὲν θὰ παρουσίαζε τοσαύτην ἀβεβαιότητα καὶ ἀπασχόλησιν διὰ τὸ μέλλον. Ἀπεναντίας τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως δυσάρεστον γεγονός θὰ ἐπαρουσίαζε καὶ τὴν εὐχάριστον αὐτοῦ ὄψιν, ἐκ τῆς ἐλπίδος ὅτι οἱ θυσιαζόμενοι Ἕλληνες θὰ ἀπέβαινον σὺν τῷ χρόνῳ, ἢ ζύμῃ, ὁ κρῖκος μιᾶς προσεγγίσεως, μιᾶς πολιτικῆς ἐνώσεως τῶν δύο συγγενῶν φυλῶν, τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἀλβανικῆς, τῶν δύο τούτων κλάδων, τοῦ ἰσχυροῦ πελασγικοῦ κορμοῦ... Καὶ εἶναι δίκαιον αἱ Δυνάμεις θυσιάζουσαι τὰς πολιτικὰς ἐλευθερίας τῶν εἰς τοσοῦτον ὑψηλὴν βαθμίδα πολιτισμοῦ ἰσταμένων Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἡπείρου, νὰ ἐγγυηθῶσι τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν ἀκεραίαν, μὲ γλώσσαν καὶ παραδόσεις. Ἡ πρόοδος τοῦ Ἀλβανικοῦ Κράτους δὲν θὰ ἔχη τίποτε νὰ χάσῃ διὰ τοῦτο, θὰ ἔχη νὰ κερδίσῃ ἀπ' ἐναντίας τὴν μεγίστην συμβολὴν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸ δὲ ἀλβανικὸν Κράτος τὴν προσέγγισιν καὶ τὴν ἀφιλοκερδῆ φιλίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

* *

Καὶ ἡ Σερβία ἐνόησε ὅτι ἡ βία ἐπιδιώξις ἀφομοιώσεως ἄλλων ἐθνικῶν στοιχείων, οὔτε εὐκολοὶ εἶναι οὔτε ἐπιθυμητῆ, καὶ ἤδη ἐπετράπη λέγεσθαι εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τοῦ Μοναστηρίου καὶ λοιπῆς νέας Σερβίας νὰ ἀνοίγουν τὰς θύρας των. Οἱ Ἕλληνες πιστοὶ εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις των, δὲν θὰ ἀγαπήσουν ὀλιγώτερον διὰ τοῦτο τὴν σερβικὴν πατριδα, θὰ τὴν ἀγαπήσουν ἀπεναντίας περισ-

σότερον, διότι τὸ αἶσθημα τοῦ συμφέροντος νὰ προκύψῃ ἡ χώρα ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγεννήθησαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ζῶσιν, θὰ ἐνισχυθῇ ἀπὸ τὸ συναίσθημα τῆς εὐγονωσύνης διὰ τὸν σεβασμὸν τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεώς των.

* *

Ἡ Ἰσπανία κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ἢ σημερινὴ Τυρκία πρόκεινται παράδειγμα πῶς τὰ Κράτη καταρέουσιν διὰ τῆς προσπαθείας τῆς φυλετικῆς ἀφομοιώσεως ἢ ἐκμηδενίσεως τῶν μειονεκτούντων ἐν τῷ Κράτει ἐθνικοτήτων. Ἡ ἀφομοίωσις πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ ἐν τῇ κοινῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ κοινῇ συνεργασίᾳ ὑπὲρ τῆς κοινῆς πατρίδος, ἀνευ θυσίας τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως οὐδενός.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι μερὶς τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου τῆς τε Θεσσαλονίκης καὶ τῆς πρωτεύουσας, συντελεῖ δι' ἐπιπολαίων δημοσιευμάτων εἰς τὴν δημιουργίαν παρεξηγήσεων δυσχεραίνουτων τὸ ἔργον τῆς ταχυτέρας πατριωτικῆς ἀφομοιώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ἐβραϊκοῦ πληθυσμοῦ τῆς Θεσσαλονίκης. Εἶναι δὲ ἀναντίρρητον, ὅτι οἱ συγχρωτιζόμενοι πλησιέστερον μὲ τὸν τελευταῖον τοῦτον πληθυσμὸν, ἀποκομίζουν τὴν ἐντύπωσιν, εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὅτι ὁ ἐβραϊκὸς πληθυσμὸς ἀντιλαμβάνεται καθ' ἐκάστην πλειότερον τὰ ἀγαθὰ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, καὶ τὴν πατρικὴν στοργὴν καὶ τὸ φιλοδίκαιον τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν. Εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἐστίας» τῆς 4 Φεβρουαρίου ὁ συνάδελφος Ζαρίφης ἐξάγει τὰς προσπάθειάς των ἐκεῖ Ἰσραηλιτῶν νὰ ἐκμάθουν τὴν ἑλληνικὴν.

* *

Τὸ τελευταῖον ἀνάγνωσμα κατὰ τῶν ἐβραίων Θεσσαλονίκης, ἦτο ἡ δῆθεν εἰς τὸν Γάλλον πρωθυπουργὸν Καίγιω παρουσιασθεῖσα ἐν Παρισίοις ἐπιτροπὴ τῆς ἐβραϊκῆς κοινότητος, ζητοῦσα τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας! Ἡ γελοία συκοφαντικὴ διεψεύσθη ἐπισήμως, ὑπὸ

της Ισραηλιτικής Κοινότητος χαρακτηρησθεύσα ύστερόβουλον άποσκήνμα ένδιαφερομένων.

Εύθως άμέσως μετά την διάψευσιν της συκοφαντίας επανετέθη επί του τάπητος τό περιφήμον ζήτημα της φεσοφορίας των Ισραηλιτών Θεσσαλονίκης! 'Αλλ' είναι γνωστόν ότι ούδ' επί Τουρκοκρατίας, έφεσοφόρει ή άνωτέρα τάξις και πλείστον μέρος της μεσαιάς, τώρα δέ πλέον ή πλειοψηφία καπελλοφορεί.

* *

'Αλλά τίς δύναται να έμποδίση, καθώς όρθως παρατηρεί ή «Νέα Ημέρα» εις συνταγματικόν Κράτος να σκεπάζη έκαστος τό κεφάλι του κατά βούλησιν; 'Επειτα, δέν παραδέχονται οί γράφοντες έπιπολαίως, ότι υπάρχει και ψυχολογία του ένδύεσθαι και του καλύμματος των κεφαλών; Πολλοί άκραιφνεϊς Έλληνες, όρθόδοξοι, συνειθίσαντες τό πλείστον της ζωής των επί τουρκοκρατίας να φεσοφορύν δέν ήδυνήθησαν να έκβάλλουν την συνήθειαν, και όταν ή πατρίς των ήλευθερώθη. Είς την Έπτάνησον, πολλοί γέροντες της άλλης γενεάς, της άριστοκρατίας δέν ήδυνήθησαν να αποβάλλουν ποτέ τό σχήμα της κραβάτας, τό είδος του καπέλλου της νεότητός των.....

* *

Διά τους πτωχούς Έβραίους της Θεσσαλονίκης, τό φέσι είναι και ζήτημα οικονομικών σπουδαίων δι' άπόρους, οί όποιοι τό κατέχουν και οί όποιοι ένεκεν της κρίσεως του πολέμου δέν ήδυνήθησαν να οικονομίσουν 6 ή 7 δραχμάς διάτό κάλυμμα της άρεσκείας των φεσοφών. 'Ομολογοϋμεν ότι ο κόκκινος αυτός φουντωτός σκούφος, μάς είναι εις άκρον αντιπαθής, αλλά δέν θεωρούμεν σοβαρόν να άπασχοληται τις με αυτό. Τό να θέλη δέ τις να διίδη τις εις την φεσοφορίαν, μικράς μειονότητος, καταχθονίους προθέσεις, τοϋτο είναι αυτόχρημα έργον της 'Ερας 'Εξετάσεως, ή όποία κατεδίωκεν όχι ώρισμένην πράξιν, αλλά την σκέψιν και την πρόθεσιν, σκέψιν και πρόθεσιν όπως τά έφραντάζοντο οί δήμιοι του Μεσαιώνος, διότι «ο Κύριος μόνος έτάζει καρδίας και φρένας». 'Εκτός της «Νέας Ημέρας» και ή «Πατρίς» και ή «'Ακρόπολις» εξ όσων περιήλθον εις γνώσιν μας, έχρακτήρησαν αναχρονικόν και γεννιτσαρικόν τον διωγμόν των όλίγων φεσοφορούντων άπόρων.

* *

'Ανεξαρτήτως των άνωτέρω, καλόν θα ήτο έπιτροπή της Ισραηλιτικής νεολαίας Θεσσαλονίκης να υπεδείκνυε τό συμφέρον τό όποιον έχουμ οί εκεί όμόθρησκοι να άφομοιώσουν τό κάλυμμά των—και τά λοιπά ένδύματα άν ταϋτα διαφέρουν των άλλων—πρός τό της

πλειοψηφίας του Κράτους. Τί διάβολον; Είς τον Μεσαιώνα, ότε έπεβάλλετο βία εις τους Ισραηλίτας διάφορον κάλυμμα, έμμηχανεύοντο οϋτοι παν μέσον να άποφύγουν τό διακριτικόν μέτρον, τώρα δέ θα έπέμενον αυτοί οϋτοι να διακρίνονται με έν βάρβαρον κάλυμμα; 'Ας μοιράση επί τέλους ή Κοινότης όλίγους σκούφους από τσόχα εις τους πτωχούς, αλλά συνιστώμεν δι' 'νομα Θεού να προσέχουν εις τό σχέδιον του νέου καλύμματος. Μακράν από σκούφον, ο όποιος θα ήμπορούσε να όμοιάζη έστω και πόρωθεν άΐφνης ως βουλγαρικόν, τότε θα παρήγοντο ύπόνοιαι, κατά την φράσιν του συμπαθοϋς συναδέλφου κ. Ζαρίφη, ότι οί Έβραίοι Θεσσαλονίκης παύσαντες να είναι Τουρκοί έγιναν Βούλγαροι.

Θά ήτο δέ καλόν ίσως να προκληθῆ και ύπουργικόν διάταγμα, προς πρόληψιν των παρεξηγήσεων, των βλεπόντων παντοϋ σιζας, διάταγμα χαρακτηρίζον τό διαλεχθέν σχέδιον, ώ μη έχον τίποτε τό αντιπατριωτικόν!

* *

Πατριωτισμός, άντριπατριωτισμός! 'Οποία διαφορά άντιλήψεως διά την σημασίαν των λέξεων τούτων! Είς διάστημα μηνός απέθανον έν Γαλλία ο γνωστός ποιητής πατριώτης Πόλ Δερούλεδ, ο όποιος σημειωτέον δέν υπήρξεν ποτέ άντισημίτης, και ο Μπερτιγκόν ο έφευρέτης του άνθρωπομετρικου συστήματος, προς άναγνώρισιν των κακούργων των ύποπεσαντων άπάζ δι' έγκληματικας πράξεις εις τους όνυχας της δικαιοσύνης.

Και ο μέν και ο δέ, εκ πατριωτικου αισθήματος, υπήρξαν έναντίον του Δρεϋφους, κατά την πολύκροτον ύπόθεσιν, έκθέσαντες ο πρώτος τό άσπιλον αυτοϋ όνομα αισθηματιου άνδρος και ο άλλος τό έπιστημονικόν του κϋρος, προκλέσας τον άίδιον γέλωτα του έπιστημονικου κόσμου, δια τας καββαλιστικας γραμμάς, με τας όποιας έπέμενε να άποδείξη...την ένοχην του Δρεϋφους!!!

'Οποιος διάφορος ο πατριωτισμός των κατά τό διάστημα του μηνός μεταστάντων δυο κορυφαίων των όπαδών της αθωότητος του Δρεϋφους, ο πατριωτισμός του Πικάρ και του Πρεσανσέ. 'Οποία αϋταπάρνησις εκ μερους των δυο τούτων τέκνων της Γαλλίας της 'Αληθείας και της Δικαιοσύνης και του 'Ιποποτισμοϋ. 'Εθυσίασαν και οί δυο στάδιον, ήσυχίαν και ευμάρειαν, δειχθέντες οϋτως αληθείς πατριώται, διότι τά Κράτη δέν προάγονται δια του ψεύδους και της άδικίας.

* *

'Επίσης πολλν κακήν άντίληψιν έχει περιπατριωτισμοϋ ο Λέων Δωδ άγωνισθείς τόσον σφοδρώς και τόσον ματαιώς προς καταπολέ-

μισιν της εις την Γαλλικην 'Ακαδημίαν ύποψηφιότητος, του μεγαλειότερου γάλλου και ίσως συγχρόνου φιλοσόφου, 'Ερρίκου Μπεργκσων, διότι οϋτος είναι έβραϊος!

Τότε ο Δωδ, πρέπει να άπαρνηθῆ τις τας δόξας της Γαλλίας, τας άνηκούσας εις την έβραϊκην εθνότητα. και την Ραχήλ, και τους 'Αλεβϋ και τον Μπιόλ, τον Βείλ, τον Ρατισμπόν, τον Μκνδές, τον Κάν, και την πλητιάδα των γάλλων δραγματικων συγγραφέων με τον Μπερσταιν επί κεφαλής... Συμφέρει τοϋτο εις την Γαλλίαν, αν συμφέρει εις τον Δωδ και τον Δρυμόν;

Πρός τιμήν της Γαλλίας, ο μέγας φιλόσοφος εξέλεγη μεταξύ των αθανάτων, και δι' αυτόν έψηφίσαμεν και κληρικόφρονες, καθώς ο Δενί Κοσσέν, ο φίλος της 'Ελλάδος.

* *

'Ο πατριωτισμός είναι άνώτερος φυλής και εθνότητος, 'Η εις άλλην στήλην έπιστολή του πρώην Εισαγγελέως κ. Τραπεζουντιου είναι τραχόν παράδειγμα όποίου ήρωϊκου πατριωτισμοϋ είναι ικανοί οί 'Ισραηλίται. 'Ο Σκίπης εις χρονογράφημα εις τό «Σκρίπ» τό όποιον θα αναδημοσιεύσωμεν εις προσεχές φύλλον περιγράφει την ήρωϊκην ψυχήν έτέρου 'Ισραηλίτου. 'Αλλά τί περισσότερο, αυτός ο μεγαλόψυχος ήμων Βασιλεύς δέν εξήρε τον ήρωϊσμόν των ελλήνων ισραηλιτών;

Και ήρωες είναι οί 'Ισραηλίται εξ άταβισμοϋ έχοντες εις τας φλέβας των τό αίμα των Μακκαβζίων και των υπερακτιστων της 'Ιερουσαλήμ, ή ευγνωμοσύνη δέ και ή αγάπη προς τας φιλελευθερας χώρας, αι όποια ανοίγουν εις αυτοϋς τας άγκάλας, τους καθιστοϋν πατριώτας μηδενός κατωτέρους. Διαπράττουν δέ αυτόχρημα έργον αντιπατριωτικόν αι έφημερίδες, αι έπιπολαίως δημιουργούσαι χάσματα μεταξύ της πλειοψηφίας και του ισραηλιτικού στοιχείου, των έν φιλελευθέρω περιβάλλοντι τσαϋτάς άρετάς πνευματικας και πατριωτικας δυνάμενος να αναπτύσση υπέρ της χώρας.

M. X.

ΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

'Η «'Εργασία» του καθηγητοϋ Γουναράκη έδημοσίευσε εις τό Ιον αυτης φύλλον τό εξής άρθριδιον:

«Τό εθνικόν αίσθημα και τό καθήκον του πολίτου.»

'Εν τῷ κεντρικῷ συλλογῷ των «Γερμανων πολιων 'Εβραϊκής πίστεως» όμιλῶν ο Δρ. Βrünn ειπε: «Και ημεϊς οί 'Ιουδαϊοι εϊμεθα

Γερμανοι πατριῶται. 'Αλλά δέν αναγνωρίζομεν έν ημῖν γερμανικόν «εθνικόν» αίσθημα». Την έκφρασιν ταύτην υπεδέχθησαν συριγμοι και θόρυβος. 'Αλλά και παρ' αυτόν τον θόρυβον εξακολουθεϊ ο ρήτωρ και λέγει: «Εϊμεθα Γερμανοι πατριῶται, διότι εγεννήθημεν έν τη Γερμανία, αλλά δέν δυνάμεθα να έχωμεν γερμανικόν εθνικόν αίσθημα, ως δέν έχουσιν οί έν Γερμανία ζῶντες Πολωνοι και Δανοι. Γερμανοι 'Εβραϊοι μόνον έβραϊκόν εθνικόν αίσθημα δυνάμεθα να έχωμεν». Τας λέξεις ταύτας χαρακτηρίζει ο πρόεδρος του συλλόγου ως βαρείαν ύβριν κατά πάντων των Γερμανων 'Εβραϊων και αφαιρεί τον λόγον από του ρήτορος, καθ' οϋ εξακολουθοϋσιν οί συριγμοι και ο θόρυβος».

'Ητο δεδικοιολογημένη ή αγανάκτησις της συνελεύσεως; Είχε δδικον ο Δρ. Βrünn; Τι ειπεν οϋτος; 'Απαντῶσιν οί Γερμανοι: «Οί 'Εβραϊοι ως 'Εβραϊοι αισθάνονται, οϋχι ως Γερμανοι. Γεγονός, τό όποιον ουδεμία δύναμις επί της γῆς δύναται να μεταβάλῃ και τό όποιον γεγονός ουδένα βλάπτει. 'Ο αληθεϊς 'Εβραϊοι είναι, ως και οί Πολωνοι ή ζωσα άποδείξεις ότι δύναται τις ν' άνήκη έσωτερικως εις άλλην εθνότητα και να εκτελῆ ταυτοχρόνως τά καθήκοντά του προς τό Κράτος εις ο άνήκει.»

'Υπό την διάκρισιν ταύτην, την όποιαν καθορίζει ή φύσις των πραγμάτων, όταν καταστήσωμεν αληθεϊς συμπολίτας τους 'Εβραϊους της Νέας 'Ελλάδος δέν έχομεν να φοβηθώμεν τό εθνικόν αυτων αίσθημα και αν διαμένει έβραϊκόν. 'Αλλο τό εθνικόν αίσθημα. άλλο τό προς τό Κράτος καθήκον του πολίτου.»

* *

'Εδῶ λήγει τό άρθριδιον της «'Εργασίας» Είναι ανάγκη να τονίσωμεν ότι οσα διατείνονται οί Γερμανοι, και παραδέχεται ή «'Εργασία» αντιπροσωπεϋουν αυτην την φύσιν των πραγμάτων; 'Η «'Ισραηλιτικη 'Επιθεώρησις» υπεστήριξεν αυτάς τας ιδέας. 'Η αλήθεια είναι άνωτέρω πάσης ρητορικης, και όπως τά άτομα, έχουμ έκαστον ιδίαν διακεκριμένην προσωπικότητα ή όποια ουδῶως έμποδίζει την προαγωγήν της οικογενείας, και της κοινωνίας, οϋτως τό «εθνικόν άτομον» δέν αντιστατεύεται εις την ιδέα της Πατριδος. 'Ομοίως, όπως ή οικογένεια, και ή κοινωνία πλειότερον προάγονται εκ των διαφόρων ιδιοφυων των ατόμων, οϋτως και τά Κράτη εκ των διαφόρων ιδιοφυων έκαστου εθνους. 'Η έπιβολή της έναντίον της φύσεως, φυλετικης άφομοιώσεως, διχάζει τά Κράτη, και αφαιρεί άπ' αυτά μίαν ωραϊαν ποικιλίαν καλλιτεχνικων λογοτεχνικων και επιστημονικων εκδηλώσεων. 'Εάν ή ωραιότης των στίχων του

Χαίνε, τῆς λογοτεχνίας τοῦ Ζάνγκουιλ τοῦ Μπέρτσων, ἂν ἡ τέχνη τοῦ Μπερστάιν ἢ ἐπιστήμη τοῦ Λομπρόζο ἢ διπλωματία τοῦ Δισρέλι μετέχουν κατὰ τι τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἐβραϊκῆς, αἱ προσωπικότητες αὗται, ἵνα ἀναφέρομεν ὀλιγίστας μεταξὺ χιλιᾶδων συνεισφέρων ὀλιγώτερον εἰς τὰς πατρίδας των, καὶ ὑπῆρξαν ὀλιγώτερον πατριῶται; Ἄλλο ἔθνικόν ἀΐθημα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔμφυτον, ὡς μία ἐπέκτασις τοῦ ἀτομικοῦ, καὶ ἄλλο πατριωτισμός. Δὲν εἶναι δὲ σπάνιον, ὁ πατριώτης, ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῶν ἰθαγενῶν, νὰ φωνῇ ἀνώτερος κατὰ τὴν δρᾶσιν τὴν τε εἰρηνικὴν καὶ τὴν ἐν πολέμῳ τοῦ ἔθνικοφρονος σωβινιστοῦ. Καὶ τοῦτο διότι ὁ πρῶτος ἀντλεῖ τὸν πατριωτισμὸν ἀπὸ ὑψηλότερα ἐλατήρια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς λογικῆς, ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ὑψηλοῦ γενικοῦ συμφέροντος τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἰδικόν του, καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ἐνστικτον ὡς ὁ ἰθαγενής.

Τὴν γνώμην τῶν Γερμανῶν καὶ τῆς «Ἐργασίας» ἔρχεται νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἡ ἐξῆς περικοπὴ τοῦ δικασήμου Γάλλου δικηγόρου Λαμπορί, ἐπισκεφθέντος πρό τινος τοῦ ἀγγλοφρονοῦντος Γάλλου τοῦ Καναδᾶ, περικοπὴ ἢ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος συνεντεύξεως δημοσιευθείσης εἰς τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων τῆ 23 Ὀκτωβρίου 1913.

«Ὁ Καναδᾶς (λέγει ὁ Λαμπορί) ἔμεινε Γάλλος τὴν καρδίαν, περισσότερον ἀπ' ὅτι φανταζόμεθα.

Ἄς ἐξηγηθῶμεν ὁμῶς. Οἱ Γάλλοι τοῦ Καναδᾶ εἶναι νομιμόφρονες ὑπήκοοι τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Τῆς εἶναι εὐγνώμονες διότι ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν, διότι σέβεται τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν του. Εἶναι ἀφοσιωμένοι εἰς αὐτὴν ἀμετακλήτως, ἐνῶ ἀγαπῶσι τὴν Γαλλίαν ὡς τὴν πνευματικὴν πατρίδα των.

Τρέφουν διὰ τὴν Γαλλίαν μίαν λατρείαν, ἢ ὁποία δὲν ἐνέχει τίποτε τὸ πολιτικόν, θὰ ὑπερήσπιζον τὴν (ἀγγλικὴν) Μητρόπολιν των μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὰ χέρια ἐὰν περίστατο ἀνάγκη, ἀλλὰ διατηροῦσι διὰ τὴν ἀρχέγονον πατρίδα των φιλόστοργον εὐγνωμοσύνην, χαίροντες διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ λυπούμενοι διὰ τὰς δυστυχίας αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν ἐκπληττον ὡς εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέκτησεν εἰς τὸν κόσμον».

Εἶναι ἀνάγκη ἄλλου παραδείγματος, κατόπιν τούτου, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέχουν τὰ τέκνα ταῦτα τῆς Γαλλίας, περὶ τῆς ἀρμονίας ἢ ὁποία δύναται νὰ συνυπάρχει μεταξὺ διαφόρων ἔθνοτήτων ἐν τῇ ἀγάπῃ μιᾶς κοινῆς πατρίδος;

* *

Η ΣΙΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΙΕΟΥΔΑ ΑΛΕΒΥ

(ὄρα ἀριθ. 10)

Στὸν ἐνθερμο Σιωνιστῇ

JACQUES GOLDMANN

Ὁ μεταφραστῆς

Σιών, δὲ δέεσαι τὴν εἰρήνην τῶν παιδιῶν σου ποῦ ζοῦν σ' ἐξορία
—Σκόρπιο κοπάδι, ποῦ παντέχει τὸ λυτρωμό σου ἐσένα;

Ἄπ' τὸ βορρᾶ κι' ἀπὸ τὸ νότο, κι' ἀπ' τὴν δύση κι' ἀπ' ὅπου χαράζει,
ἀπὸ μακρὰ ἢ σιμὰ σου, δέξου χαιρετισμὸ σ' ἐσένα

κι' ὅποιον εἶνε σκλάβος μιᾶς ἐλπίδας, κι' ὅπως πέφτει ἢ δροσιὰ στὸν Ἐρμῶνα
μὲ δάκρυα θέλει νὰ ῥαντίσῃ κάθε σου λόφο ἐσένα.

Πνίγει ὁ καπνὸς σου τὴ φωνή μου, μὰ τῶν ὕμνων σου γίνομαι ἢ ἄρπα
ὅταν σ' ὀνειρευτῶ καὶ πάλι στὴν πρώτη δόξα ἐσένα.

Μοῦ κλαίει ἡ καρδιά γιὰ τὴ Βεθλὴλ, τὴ Μαχανάϊμ, τὴν Πανιὴλ γιὰ τοὺς τόπους
ὅπου οἱ ἀγγέλοι ἐσυντυχαίαν μὲ τοὺς δικαίους σου ἐσένα.

Τοῦ θεοῦ σιμὰ σου ἡ παρουσία εἶχε θρόνον κι' ἀντίκρυ ἀπ' τὴς πύλες
τῶν οὐρανῶν εἶχε ἀνοιγμένη κάθε σου πύλη ἐσένα.

Κ' ἡ δόξα σου ἦταν τοῦ Κυρίου φῶς μονάχο, λαμπρὸ, κι' ὄχι ὁ ἥλιος,
μῦτε ἡ σελήνη, μῦτε τ' ἄστρα σῶδιαν λάμψι ἐσένα.

Ἦθελα ἐκεῖ τὴν ὑστερή μου τὴν πνοὴ ν' σ' ἀφίσω, στοὺς τόπους
ὅπου τὸ θεῖο φωτοῦσε πνεῦμα τοὺς ἐκλεκτοὺς σου ἐσένα.

Τοῦ βασιλῆα εἶσαι τὸ παλάτι! εἶσαι ὁ θρόνος ἐστὶ τοῦ Κυρίου!
Καὶ σκλάβοι ζοῦνε στὴν καθέδρα τῶν βασιλέων σου ἐσένα;

Ὡ! νὰ μποροῦσα νὰ πετάξω πρὸς τοὺς τόπους, ποῦ ὁ Κύριος ἐφάνη
στὰ ἐκστατικά, καθάρια μάτια τῶν προφητῶν σου ἐσένα!

Ἦ! ἄς μοῦδιναν φτερὰ νὰ τρέξω, τὰ συντρίμια νὰ βρῶ τῆς καρδιᾶς μου
ἀνάμεσα στὰ συντριμμένα χαλάσματά σου ἐσένα!

Νὰ πέσω λαχταρῶ στὴ γῆ σου, μὲ τὸ πρόσωπο στ' ἅγιο σου χῶμα,
τὶς πέτρες καὶ τὸν κορνιαχτό σου νὰ προσκυνήσω ἐσένα!

Καὶ στῶν Πατέρων μου τοὺς τάφους νὰ ματώσω τὰ γόνατα ἄς ἦταν
Μέσ' στὴ Χεβρών, ποῦ οἱ ἐκλεκτοὶ σου κοιμοῦνται αἰώνια ἐσένα!

Νὰ πλανηθῶ στὰ ὠραῖά σου δόξη, στὰ λειβάδια σου! ὀρθὸς ν' ἀγναντέψω
ἀπ' τὴ Γαλαὰδ, γύρω τὶς ῥάχες τῶν θείων βουνῶν σου ἐσένα!

Τ' Ὠρ, τὸ Νεβῶ, τὰ δυὸ βουνά σου, ποῦ θαμμένοι κοιμοῦνται οἱ μεγάλοι
δυὸ σου φωστῆρες, οἱ ἀκουσμένοι διδάσκαλοι σου ἐσένα.

Τῆς γῆς σου ὁ ἀγέρας ζῶν δίνει τῶν ψυχῶν· πλουσιοστάλητη σμύρνα
εἶνε ὡς καὶ ἡ σκόνη σου καὶ μέλι τὰ ποτάμια σου ἐσένα.

Ευπόλυτος καὶ γυμνωμένος νὰ γυρνῶ τὴ γλυκὴ ποῦ θὰ μοῦ ἦταν
ἀνάμεσα στὰ ἔρμα τὰ ἐρείπια ποῦ ἦταν Ναοὶ σου ἐσένα!

Ὅπου ἦταν ἡ κρυμμένη τώρα Κιβωτός, καὶ μέσ' στ' ἄδυτα ἀκόμα,
ποῦ ἄλλους καιροὺς ἐφτερουγίζαν τὰ χερουβεῖμ σου ἐσένα.

Τὴν κόμην κόβοντας θὰ ρίξω καὶ θὰ κλάψω τὴ βέβηλη μοῖρα
ποῦ σκόρπισε σ' ἀνίερο χῶμα τοὺς λειτουργοὺς σου ἐσένα.

Πῶς νὰ χαρῶ πλούσιο τραπέζι, σπαραγμένα σὰν βλέπω νὰ σέρνουν
σκύλλοι τὰ λιονταρόπουλά σου—τὰ καμάρια σου ἐσένα;

Στὰ μάτια μου γλυκὸ πῶς νᾶνε τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, ἂν στὸ στόμα
θωρῶ τῶν μαύρων τῶν κοράκων τ' ἀπτόπουλά σου ἐσένα;

Στάσου, ὦ πικρότατο ποτήρι! λίγη ἀνάσα ζητῶ! λίγη ἀνάσα!
Πλημμύρισε στὰ σωθικά μου ἢ ἀλοή σου ἐσένα.

Ὅταν θυμᾶμαι τὴ Σαμάρεια τὸ φαρμάκι σου πίνει ἡ ψυχὴ μου
καὶ τὴ Σιών σὰν βάλῃ ὁ νοῦς μου, ὅλο σ' ἀδειάζω ἐσένα!

Γλυκεῖα Σιών, ποῦ ὁ θεῖος ἔρωτας μὲ τὶς χάριτες σ' εἶχε δεμένη,
κρατεῖς δεμένες τὶς καρδιές μας τῶν ἐραστῶν σου ἐσένα,

ποῦ ἀκαρτερᾶνε τὴ χαρὰ σου καὶ μὲ στήθια ἀναμμέν' ἀπ' τὸν πόνο
θρηνοῦν πικρὰ τὸ σπαραγμό σου καὶ τὶς πληγές σου ἐσένα.

Ποῦ ἀπ' τὴν πικρὴ τους ἐξορία μὲ λαχτᾶρα σου ἀπλώνουν τὰ χέρια
κι' ἀπὸ παντοῦ σὲ προσκυνᾶνε, γερμένοι πρὸς ἐσένα.

Τῶν τόσων σου ποιμνίων, πού σκόρπια, σ' ἐρημιές ἐξορίας, ἀπὸ λόφο σὲ βράχο, δὲν ἀλψιμονᾶνε τὴν πρώτη μάνδρα, ἐσένα.

Πού ἀπ' τὶς ποδιές σου ἀνακρεμῶνται, πολεμῶντας ξανά νὰ ὑψωθοῦνε καὶ νὰ ἀρπαχτοῦν ἀπὸ τοὺς κλώνους τῶν φοινικιῶν σου ἐσένα.

Τὴν Αἴγυπτο, τὴ Βαβυλῶνα σὰν ἐσὲ ξακουστὲς ποιὸς τὶς εἶπε; ποιὸς τὰ εἰδωλά τους εἶπεν ὅμοια μὲ τοὺς χρῆσμούς σου ἐσένα;

Καὶ ποιοὶ μποροῦνε ν' ἀντικρύσουν τοὺς μεγάλους προφήτες, τοὺς δίκαιους, ποιοὶ τοὺς λευίτες, ποιοὶ τοὺς θεῖους τραγουδιστὲς σου ἐσένα;

Τὰ εἰδωλολατρικὰ βασίλεια τὶς κορῶνές τους χάνουν καὶ σβῆνουν· παντοτεινὴ σου ἡ ὁδοῦ, αἰώνιο τὸ διάδημά σου ἐσένα!

Ἐσένα ἐδιάλεξεν ὁ Κύριος γιὰ καθέδρα δική του· μακάριος ὁ καλεσμένος ἐκλεκτός του στοὺς προδόμους σου ἐσένα!

Καλότυχος ὅπου προσμένει καὶ πού ἰδῆ ν' ἀναβρῦση τὸ φῶς σου κι' ἀπάνω του ἰδῆ ν' ἀνοιχτοῦνε ξανά οἱ πρῶτες σου ἐσένα.

Καὶ νὰ εὐφρανθοῦν οἱ διαλεκτοὶ σου, καὶ πού θάχη χαρὰ στή χαρὰ σου ὅταν γιὰ ἐσὲ ξαναχαράξουν οἱ ἀρχαῖες αὐγές σου ἐσένα!

N. Καρβούνης

ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Φίλε κ. Διευθυντά
τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως»

Ἀθήνας.

Μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησα τὴν ἀναγραφὴν ὀνομάτων τὰ ὅποια διέπρεψαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τούρκων καὶ Βουλγάρων τόσῳ μᾶλλον τὸ ἐνδιαφέρον μου ἤρξησε καθόσον τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀνήκον εἰς τὴν ἐθνότητα τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπεθύμουν νὰ σὰς γράψω ἓν ἀρετὰ χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον τὸ ὅποιον μοῦ ἀφηγήθη ὁ υἱός μου συμβὰν κατὰ τὰς συμπλοκάς τῆς Νηγρίτας κατὰ τῶν Βουλγάρων, σχετιζόμενον μὲ μίαν γενναίαν πράξιν στρατιώτου τινὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐθνότητα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Δυστυχῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ στρατιώτου τούτου, ἐν ᾧ ὁ υἱός μου οὐ μόνον τὸ ἐνθυμῆτο καλῶς ἀλλὰ καὶ σημειωμένον ἐν τῷ σημειωταρίῳ του τὸ εἶχεν διὰ νὰ ἀναγράψῃ ἐν κειρῷ τὸ ἱστορικὸν γεγονός τὸ ὅποιον ὡς εἶπον ἦτο ἀρετὰ χαρακτηριστικόν, διὰ τὴν ἐνδειξὴν τῆς γενναιοψυχίας καὶ τῆς ἀνδρείας ἣν ἐπεδείξατο εἰς Ἰσραηλίτης στρατιώτης.

Δυστυχῶς ὁ υἱός μου ἔπεσε ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κρεσπόδου ἔξωθι τῆς Κρέσνας κατὰ τὴν ἔφοδον τοῦ ὑψώματος 1050 καὶ ἐχάθη μαζὺ μὲ αὐτὸν καὶ τὸ σημειωματάριον.

Ἐν τούτοις ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἦτο ὡς μοὶ εἶπεν ἐξ Ἀρτης.

Τὸ ἐπεισόδιον ἔχει ὡς ἐξῆς· ὅταν ἡ Διλοχία τοῦ Κονταράτου εὐρίσκετο ἐν Νηγρίτα ἤλθεν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν Βουλγάρων (ἐνῶ χρόνῳ ἐξακολουθοῦμεν νὰ εἰμεθα σύμμαχοι μετ' αὐτῶν). Ἐἶχεν ἡ μάχη παραταθῆ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ὅτε τὴν τρίτην διετάρχη ἡ ἔφοδος, ὁ υἱός μου διευθύνων ὡς ἀνθυπολοχαγός, τὴν διμοιρίαν, διέταξεν τὴν ἐπίθεσιν καὶ ὤρμησεν πρῶτος αὐτός, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις του, ὅταν ἔστρεψεν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδεν ὅτι εἰς μόνον στρατιώτη· τὸν παρηκολούθησεν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔμμενον ἀκόμη εἰς τὰ προχώματα. Ἐστρεψεν τότε καὶ δι' ἀγρίας φωνῆς ἐξήγειρεν τὴν φιλοτιμίαν τῶν νοχελῶς παρμενονίων στρατιωτῶν εἰς τὰ προχώματα, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι καὶ αὐτοὶ κατόπιν.

Οὕτως ἐγένετο ἡ ἔφοδος κανονικῆ. Ὁ ἐχθρὸς ἠττήθη καὶ κατεδιώχθη μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Στρυμόνος τῆς ἀγούσης πρὸς τὰς Σέρρας.

Ὅταν ἔληξεν ἡ μάχη ἀμέσως ἐζήτησε νὰ ἰδῆ τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον ὅστις πρῶτος τὸν ἠκολούθησεν ἐν τῇ ἐφόδῳ, καὶ ὅταν οὗτος παρουσιάσθη ἐνώπιόν του, ὁ υἱός μου τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἠσπᾶσθη, εἰπὼν εἰς αὐτὸν «μπράβο γενναῖε μου Ἕλληνα».

Οἱ ἄλλοι στρατιῶται οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖ πλησίον θιχθέντες εἰς τὴν φιλοτιμίαν ἀδὲν εἶναι Ἕλληνας τοῦ εἶπαν», κύριε ἀνθυπολοχαγέ,

εἶναι ἑβραῖος. Ἐγέλασε μὲ τὴν ἀφέλειαν τῶν στρατιωτῶν καὶ τοὺς εἶπε. «Καὶ οἱ ἑβραῖοι Ἕλληνες εἶναι καὶ φιλῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν γενναῖον στρατιώτην».

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μοῦ τὸ διηγεῖτο μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν διότι συνεργασθεὶς μαζὺ μου, εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς Δίκης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο κάτοχος τῶν λεπτομερειῶν ὧν τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῶν ἑβραίων καὶ εὕρισκεν μέσα εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο, ὅτι ἡ ἐλευθερὰ ἀνατροφή, διδομένη καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἑβραϊκὴν ἐθνότητα, θὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἀναγνώρισωμεν τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους τοῦ Ἰσραήλ μαχητάς, οἵτινες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαυὶδ καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Μακκαβζαίων ἐσημείωσαν τὴν ἐνδοξοτέρην ἱστορίαν τῶν λαῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μοὶ ἐπεβάλλετο ἀφοῦ ὁ υἱός μου Παντελῆς δὲν ἐπέζησεν νὰ ἀφηγηθῶ ἐγὼ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός νομίσας αὐτὸ πολὺ κατάλληλον διὰ τὴν Ἑβραϊκὴν Ἐπιθεωρήσιν.

Ὁ φίλος σας καὶ τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς «Ἰσραηλιτικῆς ἐπιθεωρήσεως».

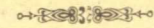
X. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΣ

Ἐν Χαλκίδι τῇ 22 (12) 1913

Σ. Ι. Ε. Τὸν διακεκριμένον φίλον νομομαθῆ καὶ φιλοστοργότερον τῶν πατέρων συλλυπούμεθα μετὰ συγκινήσεως, ἐνῶ ἐνταῦτῳ συγχαίρομεν διὰ τὴν αἴγλην τῆς θυσίας τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ υἱοῦ Παντελῆ. Ὁ θάνατος τοῦ γενναίου ἐφένδρου ἀνθυπολοχαγοῦ ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἡρωϊκοτέρων. Ἐθυσίασεν αὐτόχρημα τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀψηφῶν μεταξὺ τῶν ἀρίστων πάντα κίνδυνον. Ἐν τῷ ἀφάτῳ δὲ αὐτοῦ πένθει, διὰ τὴν ἀπώλειαν υἱοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐν ταυτῷ ὁ φίλος, ὁ σύμβουλος, ὁ συνεργάτης, ὁ κοινωνὸς τῶν αἰσθημάτων του, ἄς συλλογισθῆ ὁ πατήρ, ὅτι ἀνευ τῶν θυσιῶν αὐτῶν, ἡ πατρίς δὲν θὰ ἐγένετο μεγάλη, καὶ ὅτι τὸ αἶμα τὸ ἀγνὸν τοῦ αἰσθηματικωτέρου τῶν νέων ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν πολιτεῖαν.

Ὅντως ὁ νέος Τραπεζούντιος ὁ ἀψηφίσας ἡρωϊκῶς τὸν θάνατον, διότι ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα τῷ ἀπῆται, ἦτο αἰσθηματικῆς, βλεπτομένης τὸν πόλεμον, τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων οὐς ἔδει νὰ ἐνώνει τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης αἱματοχυρίαν. Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐν τῇ σημερινῇ καταστάσει τῶν ἀνθρωπίνων, πρῖνκειται ὡς μέτρον ἀνώτερον πάσης φιλοσοφικῆς σκέψεως, ἀπαράτητον διὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορεῖαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον, ἀποδεικνύουν αἱ ὑψίσται ἀρεταὶ αὐτοθυσίας, ἡρωϊσμοῦ, ὧν γίνεται αἰτία, ἀρετὰ ἐξευγενίζουσα καὶ τοὺς ἐπιζῶντας, ἐν τῇ ἀναμιστικῇ λατρείᾳ τῶν ἐκλειπόντων γενναίων, καὶ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς

φιλανθρωπίας πρὸς τὰ θύματα τὰ ὅποια ὁ πόλεμος δημιουργεῖ, ἐν τῇ συνειδήσει ὅτι ἐκ τῆς φρίκης τῆς καταστροφῆς, θὰ ἐπιταχυνθῆ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδελφότητος τῆς αὔριον.

Η ΙΟΥΔΑΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

(Συνέχεια ὄρα ἀριθ. 10)

Κατὰ τὴν Τουρκικὴν μεταπολίτευσιν ὑπῆρχεν ἐλπίς διὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν Νεοτούρκων θὰ ὑπεβόηθει τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐν Παλαιστίνῃ μετοικεσίαν ὡς καὶ ἐν ταῖς γειτονικαῖς χώραις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ἵνα ἀποδοθῆ εἰς τὰς χώρας ταύτας ἡ ἀρχαία γονιμότης καὶ ἀναπτυχθῶσιν οἱ παρημελημένοι αὐτῆς πόροι. Ὁμολογητέον ὅμως διὰ τὴν προσδοκίαν αὐτὴν δὲν ἐπληθύνετο μέχρι τοῦδε. Τὰ ἀρχαῖα πρὸς ἀγορὰν γαιῶν καὶ ἀποικισμὸν προσκόμματα δὲν ἤρθησαν, σημαῖα δὲ ἵνα ἐν τῇ Βουλῇ κατέδειξαν διπιστίαν πρὸς τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐπιρροῆς. Ἦν ἀναπόφευκτον διὰ τὴν μερὶς ἡ καταγοῦσα θρίαμβον ἐθνικὸφρονα καὶ συνταγματικὸν δὲν θὰ ἐφαίνετο εὐδιάθετος πρὸς κίνημα ἀρξάμενον διὰ προθέσεως φανερᾶς, ὅπως τύχη πράξεως ἐπισήμου, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν Δυνάμεων, πρὸς αὐτόνομον ἀποικισμὸν μέρους τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ σιωνιστικὴ εἰσαγγελία διεκήρυξεν ἐκπεφασμένως ὅτι ἐνεκα τῶν νέων συνθηκῶν πᾶσις ἐπίσημος δὲν ἦτο ἀναγκαῖα, ἐξήτει δὲ ἀπλῶς τὸ δικαίωμα ὑπὲρ τῶν Ἰουδαίων τῆς ἐλευθερίας ἐν Παλαιστίνῃ ἐγκαταστάσεως, ἣν, ἄτε δὴ τίμοι ὑπῆκοοι Τούρκοι, θὰ καθίστων ἐπαρχιανευδαίμονα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' οἱ Νεότουρκοι δὲν ἔσπευσαν, ἵνα δράξωνται τῆς παρὰ τῶν Σιωνιστῶν ἐν τῷ προγράμματι αὐτῶν γενομένης τροποποιήσεως, ὡς οἱ τελευταῖοι τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς Τουρκίας καταστάσει. Οὕτω δὲ ὁ Ἰουδαῖος πληθυσμὸς, καίπερ ἐξακολουθῶν, ἵνα ἀξάνῃ ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος, δὲν ἠῦξεν δι' αἰφνιδίων ἀλμάτων καὶ ἡ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἀποικισμοῦ εἰσαγγελία, ἀναλαβοῦσα τὴν διαχείρισιν τῶν 600 ἑκατομμυρίων τῶν κληροδοτηθέντων παρὰ τοῦ βαρόνου Χέξς πρὸς διενκόλυνον τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ὑπερορίων ἐν Ρωσσίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ, ἤρχισε τελευταίως νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς.

Τὰ πρῶτα εἴη νέας πολιτείας ἀποτελοῦσι κατ' ἀνάγκην περίοδον μεταβατικῆς δύναται δὲ τις εὐλόγως, ἵνα ἐλπίζῃ ὅτι κατενανυζόμενον τοῦ ἀρχικοῦ σοβινισμοῦ καὶ ἐλαττωμένης τῆς δυσπιστίας πρὸς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν εὐρωπαϊκῆν, ἥς ἡ ἀρχὴ εἶναι προγενεσιτέρα τῆς μεταπολιτεύσεως, οἱ Νεότουρκοι τελευταῖοι θὰ κατανοήσωσι ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι ἰσχυροὶ

«ζύμη ὑπὲρ κράτους ἑτερογενοῦς», καὶ οὕτως ἔν τῇ Ἀγίᾳ Γῆ συγκέντρωσις αὐτῶν θὰ συντελέσῃ οὐ μόνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας ταύτης, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ δθωμανικὰς κτήσεις κατὰ ξενικῆς ἐπεμβάσεως ἢ ἐσωτερικῆς διαλύσεως.

Εἰς δὲ τὰ πράγματα εὐρίσκονται σημεῖον ἢ αὐξήσις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀρκούντως ἐκπληκτικὴ τῶν 1880 ὑπῆρχον περὶ τὰς 30,000 Ἰουδαίων ἐν Παλαιστίνῃ· οἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον συμπεπυκνωμένοι ἐν ταῖς Ἱερραῖς πόλεσιν, ἐν αἷς ἐν γένει ἠοχολοῦντο περὶ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μελέτην, συνετηροῦντο ὑπὸ ἐκουσίας φορολογίας τῶν Ἰουδαϊκῶν τῆς διασπορᾶς κοινοτήτων πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῆ ἀδελφῶν αὐτῶν. Τὰ νῦν δὲ ἐπὶ ὀλίκοῦ πληθυσμοῦ 700,000 κατοίκων, ὑπάρχουσι 120,000 Ἰουδαῖοι ἐν τῇ χώρᾳ ἐξ ὧν 60,000 ζῶσιν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἀποτελοῦντες 60 περὶ τοὺς ἑκατὸν τοῦ πληθυσμοῦ, 7,000 ἐν Τεβεριάδι, 8,000 ἐν Σαφὲδ καὶ 10,000 ἐν Ἰόππῃ. Μέγα δὲ μέρος τοῦ ἀστυκτοῦ τούτου πληθυσμοῦ ἀπαρτίζεται ἐξ ἀποίκων τοῦ ἀρχαίου τύπου προσελθόντων εὐλαβείας χάριν, ζώντων δ' ἐξ ἐλεημοσυνῶν καὶ παραδεδομένων εἰς θρησκευτικὰς πράξεις καὶ τὴν μελέτην. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη νέον καὶ σφοδρῶδες στοιχεῖον ἐγκατέστη ἐν ταῖς πόλεσιν ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς.

Οὗτοι δὲ εἶναι οἱ μετανάσται οἱ καταλιπόντες τὴν πατρίδα οὐχὶ ἕνεκα εὐλαβείας λόγων, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πόθου, ὅπως ἔσονται οὐκατανεύσι ἐθνικοῦ βίου πλήρους, οἵτινες πιστεύουσιν οὐ τὸ μοχθεῖν εἶναι προσεύχεσθαι καὶ ἀγαπᾶσθαι τὴν Ἀγίαν Γῆν οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῆς παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ παρόντος καὶ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ μέλλοντος. Ἡ νέα αὕτη γενεὰ εἰσάγει βαθμιαίως ἄηθες πνεῦμα ἐπιχειρηματικὸν ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ἤρξατο ἰδρύουσα τὴν συναγωγὴν τῶν «φίλων τῆς Σιών» τοῦ ἐξωτερικοῦ σειρᾶν ὀλόκληρον ἰδρυμάτων καταλλήλων πρὸς ἀνάπτυξιν διακεκριμένης Ἰουδαϊκῆς παιδείσεως.

Ἀρχόμενοι τοῦ ὀλίκοῦ μέρους τῆς κινήσεως ταύτης λέγομεν ὅτι τὸ τῆς Ἰόππης ἐμπόριον, ἐπιλείπει τῆς Ἰουδαίας, ἀνῆλθεν ἀπὸ 360,000 λιρῶν τῶν 1866 εἰς 1,500,000 λιρῶν καὶ ἐπέκεινα τῶν 1909, ἢ κατ' ἀναλογίαν δὲ ἐν Χάιφα αὐξήσις, ἐτέρω λιμένι τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἔτι μείζων. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι προβαλλόμενοι πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς διαβάσεως τῶν περὶ τὴν γῆν εἶναι ἀξιοσημεῖοι καὶ δεκτικῶσι συνεχῆ πρόσοδον. Κατὰ δὲ τὴν περίοδον ταύτην νέα Ἱερουσαλήμ ἐβλάστησεν ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τοῦ μεσαίωνα, μετὰ οἰκιστῶν νέων καὶ εὐρῶν ὁδῶν, προκαταρκτικῶν καὶ δευτερευουσῶν σχολῶν, βιβλιοθήκης ἑβραϊκῆς δημο-

σίου καὶ μεγάλης φιλολογικῆς ἐνεργητικότητος.

Ἡ νεωστὶ δ' ἐκλεγείσα δημορχία καταρτίζει σχεδιάγραμμα νέου συστήματος διανομῆς ὑδάτων καὶ ἀποξηράσεως γαιῶν. Ὁμιλοῦσι μάλιστα περὶ ἠλεκτρικῶν τροχοδρόμων, ἀλλ' ἢ ἔλλειψις πάσης ὑδραυλικῆς δυνάμεως θὰ προφυλάξῃ, ὡς ἐλπίζομεν, τὸ ἱερὸν ἄστυ ἀπὸ τοῦ ἀνιάρου τούτου τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ κλήρου. Νέα δ' ἐπ' ἴσης Ἰόππῃ ἠγέρθη, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας πληθυσμοῦ ἀνεληθίτιος ἀπὸ 15,000 μέχρι 50,000 κατοίκων, δύναται δὲ, ἵνα ὑπερφηφανεύηται ἐπὶ τῆς δυοῖ προαστείαις μετὰ κήπων ὧν ἐν μὲν ἐγένετο παρὰ Γερμανῶν ἀποίκων, ἐν δὲ παρὰ Ἰουδαίων. Τέλος δὲ ἡ μικρὰ παράλιος πόλις Χάιφα μετὰ 8,000 κατοίκων, μετετρέπη εἰς κέντρον ἐνεργητικῶν ἐμπορίων τῆς ἀνατολῆς μετὰ πληθυσμοῦ 20,000 ψυχῶν, ἀποβαίνει δὲ ἀπὸ ἑσθὸς εἰς ἔτος λιμὴν σπουδαιότερος. Ὁ σιδηρόδρομος τῆς Χεζάζης τὸ ἑκτακτον τοῦτο τοῦ ἐκπύτου Σουλτάνου ἐγγεῖρημα κατασκευασθεὶς διὰ συνεισφορῶν τῶν πιστῶν πρὸς μεταφορᾶν τῶν προσκυνητῶν ἀπὸ Δαμασκοῦ ἐν Μέκκᾳ, ἔχει διακλάδωσιν ἐκ τῶν πεδιάδων τοῦ Χωρὰν μέχρι τῶν πεδιάδων τῆς μεσογειοῦ καὶ καταλήγει ἐν Χάιφα. Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις σκέπτεται, ἵνα στρέψῃ εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην τὸ μέγα ἐμπόριον αἴτου ἐκ Χωρὰν καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς Δαμασκοῦ, ὅπερ μέχρι τοῦδε ἐγίετο διὰ ξένων σιδηροδρόμων, καταληγόντων εἰς Βηρυτὸν καὶ καταστίθη τὴν Χάιφαν λιμένα, μέλλοντα, ἵνα διαγωνισθῇ πρὸς τὴν μεγάλην ἐμπορικὴν πόλιν τῆς επαρχίας τοῦ Λιβάνου. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀνάγκη, ἵνα κατασκευασθῇ λιμὴν διότι εἰ καὶ ὁ ὄρυμος προστατεύεται ἐκατέρωθεν ὑπὸ τοῦ ὄρους Καρμήλου, εἶναι ἀδύνατον τὰ νῦν, κατὰ καιρούς, ἵνα προβῶσιν εἰς ἐπιβιβασμὸν ἢ ἀποβιβασμὸν ἐκ τῶν μεγάλων πλοίων. Αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο, ὅταν δὲ περαιωθῶσιν ἢ Χάιφα, ἀποβήσεται ἐνκόλως μία τῶν πρώτων τῆς ἀνατολῆς ἀγορῶν. Πρὸς βορρᾶν ἢ γραμμὴ τῆς Χεζάζης θὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βαγδαίου καὶ τοῦ συμπλέγματος, ὅπερ θὰ συνδέσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀσίας. Πρὸς νότον δὲ σχεδιάζεται σιδηρόδρομος, ὅστις παραπορευόμενος τῇ κοιλάδι τοῦ Σάβρωνος θὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ αἰγυπτιακοῦ συμπλέγματος, ὅπερ ἐπὶ τούτῳ θὰ ἐπεκταθῇ μέχρι τῆς βορείου παράλιος τῆς Σιναιτικῆς χερσονήσου. Ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης κυριεύσας τὸ φρούριον Πτολεμαῖδα τῶν 1801, εἶπεν ὅτι εἶχε μετὰ χεῖρας τὰς κλεῖς τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Χάιφα εὐρισκομένη κατὰ τὴν ἀντίθετον ἐσχατιὰν τοῦ ὄρου τῆς Ἀκρης, παρέχει ἐγγύς ὅτι θὰ ἀξιώθῃ τοῦ τίτλου τούτου πρὶν ἢ παρῆλθῃ χρόνος πολὺς ἢ δὲ πεδιάς Ἰζράελ, ἣτις ἦν ἄλλοτε τόπος συναντήσεως τῶν στρατιωτῶν τοῦ πολιτι-

σμοῦ, δύναται ἵνα καταστῇ σημεῖον ἐνώσεως τῶν σιδηροδρόμων. Ἡ Ἰουδαϊκὴ προορατικότης ἔλαβεν ἤδη ὑπ' ὄψει τὴν μέλλουσαν τῆς Χάιφας σπουδαιότητα διότι ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ Καρμήλου, δεσπόζοντος τῆς πόλεως, ἀνεγείρεται μέγα πολυτεχνικὸν ἱστοιτοῦτον, δαπάναις δύο ἑκατομμυρίων, ὅπερ μέλλει ἵνα παρέχῃ ἐπιστημονικὴν ἐκπαίδευσιν πλήρη εἰς τὴν φιλοτιμον τῆς χώρας νεολαίαν, (διὰ 2,000 φοιτητὰς μετὰ 70 καθηγητῶν, ὅπερ ἀνοίγει τὰς πύλας τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον), πνευματικὸν γεωργίας σταθμὸν ἐν ᾧ θὰ πιατοποιῆται πᾶν ὅτι τὸ ἔδαφος δύναται, ἵνα παράγῃ καὶ τέλος ἱστοιτοῦτον ὑγιεινόν. ἐν ᾧ θὰ γίνονται ἔρευναι περὶ τῶν ὑγιεινῶν ὕδρων. Πρὸς πεντηκονταετίας πρόκειται ἀπόπειρα εἰσαγωγῆς ἐν Παλαιστίνῃ ἰδεῶν καὶ μεθόδων τῆς Δύσεως ἐγένοντο παρὰ ἀποίκων Γερμανῶν καὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ναοῦ, οἵτινες ἵδρυσαν ἀποικίας ἐν Ἰόππῃ καὶ Χάιφα. Τὰ νῦν ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν νέων Ναϊτῶν ἐλαττοῦνται ἀλλὰ τὸ ἔργον αὐτῶν ἐπαρῆλθῃ καὶ ἐπεξετάθη παρὰ τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες, ὡς τὸ πάλαι, μετήνεγκον εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ ἐμπόριον, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, διατελοῦσιν εἰσάγοντες ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὰς ἐπιστημονικὰς μεθόδους, τὸ τῆς πρωτοβουλίας πνεῦμα καὶ τὰς μεθόδους τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

Μεταβαίνοντες τὰ νῦν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας παρατηροῦμεν οὐκ ἴσως τὸ καταπληκτικότερον τῆς νέας ἐν Παλαιστίνῃ Ἰουδαϊκῆς ἐποχῆς γνώρισμα εἶναι ἢ ἀνάστασις τῆς ἑβραϊκῆς ὡς γλώσσης ζώσης.

Ἡ ἑβραϊκὴ μεταδοθεῖσα ἐπὶ αἰῶνα ὡς γλώσσα προσευχῆς καὶ τῆς φιλολογίας ἐπέβη καὶ αὐτὴς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς πατρίδι, δι' εὐτυχοῦς συνδασμοῦ ἰδονικότητος καὶ πρακτικῆς ἀνάγκης, μητρικῆ τοῦ λαοῦ γλώσσα. Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἤδη ὁ μικρόκοσμος, εἰ μὴ ἡ μητρόπολις, πάντων τῶν ἐν διασπορᾷ Ἰουδαίων ἐν αὐτῇ συνῆλθον κοινότητες παντὸς τόπου καὶ πάσης χώρας. Ἰουδαῖοι Τούρκοι, ἀπόγονοι τῶν ἐξ Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας φυγάδων τοῦ ἰσ' αἰῶνος, ἀπαρτίζουσι τὸ ἰθαγενὲς στοιχεῖον. Ἀλλὰ κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν ἀποικοὶ ἤλθον ἐξ Ἰερουσαλήμ τῆς Ἀραβίας, ἐκ τῶν βορείων τῆς Ἀφρικῆς μερῶν, ἐκ Βουχάρας καὶ πολυαριθμότεροι ἐκ Ρωσσίας, Ρωμανίας, Πολωνίας, Οὐγγαρίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Πάντες οὗτοι εἰχον κοινῆς τινας γλώσσας συνεννόσεως ἀνάγκην, περὶ πλέον δὲ οἱ γραμματικοὶ διδάσκαλοι εἶχον ἀνάγκην γλώσσης ἐνιαίας πρὸς διδασκαλίαν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ κοινὴ λοιπὸν γλώσσα ἢ ἐκκλησιαστικὴ καὶ φιλολογικὴ ἠδύνατο μόνη, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Οὕτω λοιπὸν ἡ ἑβραϊκὴ ἀπέβη κατὰ τὸ διάστημα μᾶς γενεᾶς ὄργανον κοινωνικὸν τῆς διδασκαλίας ἐν ταῖς νεωτέραις σχολαῖς καὶ ἡ

ἱερὰ τῆς Γραφῆς γλώσσα προσηρομώθη εἰς τὸν συμπλεκτότερον τῆς ἐποχῆς ἡμῶν πολιτισμὸν. Ἐν ᾧ δὲ οἱ γονεῖς συνδιαλέγονται πολλάκις πρὸς ἀλλήλους ἐν τοῖς ἰδιώμασιν αὐτῶν, οἱ παῖδες διδάσκονται, ἵνα συνδιαλέγονται καὶ γράφωσιν ἐλευθέρως ἐν τῇ ἱστορικῇ τῶν Ἰουδαίων γλώσσῃ. Ἡ ἐν Ἱερουσαλήμ δὲ ἀρξαμένη κίνησις αὕτη ἐπεξετάθη ἐπὶ ὅλης τῆς χώρας ὡς καὶ εἰς τὰς ἐν τοῖς χωρίοις διεσκεδασμένας κοινότητας καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν Πανταχοῦ δὲ ἡ στοιχειώδης νεωτέρα ἀγωγή ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ τείνει, ἵνα ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀρχαίωθεισαν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τῆς γερμανοῖουδαϊκῆς διλέκτου.

Πρὸς δὲ ἐν Ἰόππῃ ἰδρύνθησαν πολλὰ ἀνώτεροι σχολαὶ ἀρρένων καὶ θηλέων ἐν αἷς οἱ μαθηταὶ τυγχάνουσιν ἐκπαίδευσιν νεωτέρας πλήρους γλωσσῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἑβραϊκῆς ὡς ὄργανον. Ἐν Χάιφα ὡς ἐλέχθη ἤδη ἀσχολοῦνται περὶ τὴν οἰκοδομὴν ἱστοιτοῦτον τεχνικοῦ, ἐν ᾧ ἢ ἐκπαίδευσιν θὰ παρέχεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερουσαλήμ, ἀπαντῶσιν οὐ μόνον δευτερεύουσαι σχολαί, γυμνάσιον ραββινικὸν καὶ διδασκαλεῖον, ἐν ᾧ καταρτίζονται νέοι πρὸς διάδοσιν τῆς νέας πνευματικῆς καλλιέργειας εἰς τὰς Ἰουδαϊκὰς κοινότητας ὅλων τῶν μερῶν τοῦ δθωμανικοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ ἐκφρασις ἀπαρμίλλου τῆς ἀνακαινίσεως τῆς Ἰουδαϊκῆς παιδείσεως ὑπὸ μορφῇ ἑβραϊκῆς σχολῆς τεχνῶν. Κληθεῖσα δὲ κατὰ τὸν ἀρχιτεχνίτην τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ «Βεζαλέλ», εἶναι ἑβραϊκὴ ὑπὸ τὴν διπλὴν ἐποπνίαν τοῦ εἰδικοῦ χαρακτήρος τῶν προϊόντων αὐτῆς καὶ τῆς ἐν χρήσει ἐν τῇ διδασκαλίᾳ γλώσσης. Τὰ ἑβραϊκὰ γράμματα καὶ αἱ ἐκ παραδόσεως Ἰουδαϊκαὶ ἱερογροφίαι ὡς ἢ ἐπιτάφιος λυχνία, ὁ Λέων τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ ἀσπίς τοῦ Ἰούδα, εἰσάγονται εἰς τοὺς τάπητας, εἰς τὰ δικτυωτά, ἐν τῇ οἰκοσκευῇ καὶ εἰς τὰς ἐπὶ ξύλου γλυφάς, ἃς διδάσκονται οἱ μαθηταί, ἵνα ἐκτελῶσι θέμα δὲ ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς παρέχουσιν ἰδίᾳ οἱ Ἰουδαῖοι τύποι, οἱ ἀπαντῶντες ἐν ἀπάσῃ αὐτῶν τῇ ποιικίᾳ ἐν Ἱερουσαλήμ. οἱ τόποι καὶ τὰ πρόσωπα τὰ μετασχόντα πάντων τῶν μεγάλων τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας γεγονότων... Ἡ Βεζαβὲλ εἶναι λοιπὸν, κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς ἐκφράσεως σημασίαν, σχολὴ τεχνικῆ ἐθνικῆ, πειρωμένη, ἵνα διεγείρῃ τὸ αἶθημα τῆς πλαστικῆς καλλονῆς λανθανούσης παρὰ τῷ λαῷ καὶ ἐμπνεύσῃ σῶμα ἐπαρῶν ἐπὶ τῷ παρελθόντι αὐτοῦ Σχέδιον δὲ ἔτι σπουδαιότερον παιδείσεως προϋτάθη οὐ πρὸ πολλοῦ ἢ ἱδρυσίς δῆλον ὅτι ἐν Ἱερουσαλήμ Πανεπιστημίου Ἰουδαϊκοῦ, ὅπερ, ὡς λέγεται, ἔσται κέντρον συναγυροῦ τῶν Ἰουδαίων φοιτητῶν ὅλων τοῦ κόσμου, ὡς ἄλλοτε ὁ ναὸς ἦν κέντρον τοῦ συναγυροῦ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς διασπορᾶς.

Ἀληθῶς δὲ οἱ Ἰουδαῖοι, μέχρι τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, εἶχον ἐν Ἀνατολῇ Πανεπιστήμια πρὸς σπουδὴν τῶν Ἰουδαϊκῶν νόμων, ἅτινα διέσωζον ἐνότητά τινά βλέψεων μεταξὺ τῶν περὶ ὁρίων. Ἡ διάλυσις δὲ τοῦ ἐν Περσίᾳ κέντρον προὐκάλεσε τὴν ἐξαφάνησιν αὐτῶν. Τὰ νῦν δὲ ὁπότε νέον κέντρον συναγυροῦ σχηματίζεται, ἀναφαίνεται ἐπ' ἴσης τὸ δυνατόν ἀνασυστάσεως ἔδρας κεντρικῆς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ ἀνάδειξις τῆς Ἱερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσας ὅλου τοῦ ἔθνους πνευματικῆς. Ἄλλως τε δέ, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀναγκῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν γένει, ἡ αὔξησις τῆς Παλαιστίνης κοινότητος θὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ μερμνήσαι περὶ ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. Τὰ νῦν ἡ μόνη πανεπιστημιακὴ διδασκαλία ἐν Συρίᾳ ἀπομένεται ὑπὸ δύο χριστιανικῶν γυμνασίων ἐν Βηρυτῷ, ἅπερ ἀμφοτέρω εἶναι καθιδρόματα προπαγανδῆς μόλις ἀποκρυπτόμενα.

Ἡδὴ ἡ ἐβραϊκὴ ἀναγέννησις ἀπέδωκε τοὺς πρώτους αὐτῆς καρπούς. Λεξικὸν ἐβραϊκόν, ἱστορία ἐβραϊκὴ καὶ πολλὰ ποιήματα καὶ ἐβραϊκαὶ ἀφηγήσεις προήλθον ἐκ Παλαιστίνης καθορισθεῖσης δὲ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου ἐν τῇ ὀθωμανικῇ Ἀυτοκρατορίᾳ, πολλὰ περιοδικὰ ἑβδομαδιαῖα καὶ μηνιαῖα ἤρξαντο δημοσιεύμενα. Θάττον δὲ ἡ βράδιον θὰ ἰδρυνθῇ τὸ Πενιπιστήμιον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπερ ἔσται κοινῶς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καὶ δύνανται τις ἵνα εἴπῃ τολμηρῶς—θὰ παρῶσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Παλαιστίνης εἰς ἅπασι, ὡς συνέβη κατὰ τὴν ἑλληνορωμαϊκὴν περίοδον, ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ κόσμου.

Αἱ ἐλπίδες αὐταὶ δυνατόν, ἵνα ὦσι τῆς φύσεως ἐκείνων, ἅπερ ὁ Max Nordau ἐκάλεσεν «μουσικήν τοῦ μέλλοντος».

Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι ἐκ τῶν 60.000 ἐξοριστῶν Ἰουδαίων τῆς Βαβυλωνῶνος ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ζοροβάβελ ἀνέτειλεν ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις καθορίσασα ἅπασαν τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ἱστορίαν καὶ ὅτι κατὰ χρόνους νεωτέρους ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἰταλίᾳ προήλθεν ἡ ἀναγέννησις τῶν γραμμάτων ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ. Ἡ ἐξέγεσις ἐκπαιδεύσεως τόσον ἀρχαίας, ἐχούσης τόσον βαθείας παραδόσεις, ὅσας κέκτηται ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός, εἶνε γὰρ γεγονός μεσῶν συνεπειῶν οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιοτάτην τῶν ἐθνικότητων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Πιθανώτατα δὲ θὰ καταδειχθῇ ὅτι ὁ Δισραήλης εἶχε δίκαιον λέγων ὅτι ἐξ Ἀνατολῆς δέον, ἵνα προσδοκῶμεν νέαν ἐμπνευσιν πνευματικῆν. Ὅταν δὲ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν προφητῶν συναθροισθῇ λαὸς ὁμιλῶν τὴν γλῶσσαν τῶν προφητῶν τούτων καὶ ἐμπνεόμενος ἐκ τοῦ ιδεώδους αὐτῶν, φέρων δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πατρίδι τὰς ἀρίστους ιδέας καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν ἄλλων λαῶν θεσμούς, οὗς ἔμαθε κατὰ τὴν διασπορὰν

αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, τότε ἐκ τοῦ κράματος τούτου τοῦ πολιτιστικοῦ ἐν τῷ «Altneuland», ὡς ἔλεγεν ὁ Χέρζλ, θὰ προέλθῃ βεβαίως πνεῦμα δημιουργικόν, μέλλον, ἵνα πλουτίσῃ τὰς δυνάμεις τῆς ἀνθρωπότητος. (Ἐκ τοῦ The Fortnightly Review)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ

(Ἡ μελέτη αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ περιοδικῆ «Νέα Σιών» ἐκδομένου ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον 1912)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΣΡΑΗΛ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

Ἡ Ἀγαθοεργὸς Ἀδελφότης τῶν ἐν Καίρῳ Ἑλλήνων Ἰσραηλ. μᾶς γράφει:

Ἐν Καίρῳ τῇ 26 Δεκεμβρίου 1913

Ἀξιότιμε Κύριε,

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος ἐκτιμῶν δεόντως τὸ ὑπέρτατον ἔργον ὑπὲρ ἀναπλάσεως τῆς πολυπαθοῦς ἡμῶν φυλῆς καὶ ἄρσεως τῶν λελανθασμένων περὶ αὐτῆς ὑπαρχόντων γνωμῶν, ἐν ἐκτάκτῳ αὐτοῦ Συνεδριάσει, δι' ὀλοψύφου αὐτοῦ ἀποφάσεως συγχάριται ἡμᾶς ὀλοψύχως καὶ παρκαλεῖ ὅπως συγκαταλέξῃτε καὶ τὸ ἡμέτερον σωματεῖον μεταξὺ τῶν ἀξιότιμων συνδρομητῶν τοῦ ὑπὸ τὴν ἡμετέραν Διεύθυνσιν ἐγκρίτου ὄργανου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δέξασθε τὰς διαβεβαιώσεις τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπείρου ὑπολήψεως.

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Γραμματεὺς

I. Φ. TZEZANAS

Ὁ Σύλλογος «Ὁμόνοια» Κερκύρας. μᾶς γράφει:

Κύριε Διευθυντά,

Ἐχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐν γενικῇ Συνεδρίᾳ ἠύξησε τὴν ἐκ δρ. 50 ἐπιχορήγησιν εἰς τὴν «Ἰσραηλιτικὴν Ἐπιθεώρησιν» εἰς δρ. ἑκατὸν διὰ τὸ ἔτος 1914.

Χαίρω προσέτι ἀναγγέλλων ἡμῖν ὅτι τὸ ἡμέτερον Σωματεῖον ἐκτιμῶν τὸ σοβαρὸν καὶ τὸ σκόπιμον τοῦ ἡμετέρου περιοδικῆ ἐψήφισε τὴν αὔξησιν καμψηφεί καὶ μετ' εὐχαριστήσεως.

Εὐχόμενος δὲ εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν βίον μακρὸν καὶ εὐρυτέραν πάντοτε ἀνάπτυξιν διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Ὁ Πρόεδρος

ΔΑΝΙΗΛ Ι. ΖΑΚΑΡ

ΣΙΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΔΩΡΕΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΒΡ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Τρικάλια.— Τὰ μέλη τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος Τρικάλων, ἐν στρέμμα δρ. 50. Τὰ μέλη τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος Τρικάλων, ἐν δένδρον δρ. 7.50. Ὁ κ. Ἰωσήφ Τωβήλ ἐκ Καλαμπάκας δρ. 2.

Ἄργα.— Ὁ κ. Χαίμ Σ. Δανιὴλ ὑπὲρ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πανεπιστημίου δρ. 2.

ΠΡΟ-Ι-ΟΝ ΚΥΤΙΩΝ

Βόλος.— Κκ Ρεβέκα Ἀβραάμ Λεβὴ δρ. 2. Κκ Ραχὴλ Μωϋσῆ Μεζάν δρ. 1. Ἀδελφοὶ Σακκῆ 9. Ζηχάριας Μουρτζούκος 4.25. Ρόζα Ἰωσήφ Λεβὴ 5.40. Σκλῶμ Φρατζῆς 2.35. Βίκτωρ καὶ Βαρούχ Λεβὴς 1.20. Σαμουὴλ Κοέν 4. Ἐσθήρ Ζαχ. Δεβὴ 1,50. Μαυρίκιος Κοφφίνας 2. Ἀδελφοὶ Κωστῆ λεπτά 60. Χαίμ Σ. Κοέν λεπ. 90. Δαυὶδ Ματαθίας 1.10. Μωϋσῆς Λεβὴς 1.15. Λούνα κ. Κωστῆ 3. Μουρτζούκος, Σιγάριας, Λεβὴς καὶ Σα 6.40. Δαυὶδ Καλαμπάκος 9.85. Μωϋσῆς Πολίτης καὶ Σα 10. Βενιαμὴν καὶ Ζαχ. Δασκαλάκης 1.35. Λέων Λεβὴς καὶ Βίκτωρ Πολίτης 11.40. Ζωὴ Ι. Λεβὴ 2. Ἐμμανουὴλ Βεραχᾶς 2.15. Μάρκος Χαίμ Γρανῆς 2.35. Ἀαρὼν Ἀβδελας 3.40. Σιωνιστικὸς Σύλλογος «Ποκαὲ Σιών» 3.10. Ζαχ. Μουρτζούκος καὶ Ζαχ. Λεβὴς 2.05. Ἀδελφοὶ Λεβὴ 23.50. Ἡ Ἰσραηλιτικὴ Κοινότης Βόλου, ἐν στρέμμα γῆς ἐπ' ὀνόματι τῶν μεμνησθευμένων κ. Χαίμ Μ. Κοέν καὶ δος Μαιτίλδης Κ. Μεζάν 50. Ἐν ὄλῳ δραχ. 215.60.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 27 Δ)βρίου 1913

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως»

Εἰς ἈΘΗΝΑΣ

Μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἀναγινώσκω τὰ ἐν τῇ φιλῇ «Ἰσραηλιτικῇ Ἐπιθεωρήσει» σχετικὰ μετ' ὁν Ἰουδαϊσμόν, δι' ἧς μετ' ἐμβριθείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ δεικαιολογημένης ἀγαπητικῆς καυτηριάζετε πᾶν τὸ θίγον τὰ ἐβραϊκὰ συμφέροντα, αὐτὸ τοῦτο τὸ δίκαιον καθ' ἕλην τὴν ἐκφάνσιν αὐτοῦ.

Κυρηθεύσεως πλέον τῆς ἰσονομίας καὶ ἰσοπολιτείας μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, καὶ καταρριφθέντων τῶν τειχῶν τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῶν προλήψεων, ἅτινα ὀλεθρῶς ἐπέδρασαν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, ἤρχισεν ἡδὴ ν' ἀναφαίνεται καὶ νὰ συζητεῖται εὐρύτατα ἡ ἀξία τῶν Ἑβραίων καὶ ὁ ρόλος αὐτῶν κατὰ τὴν ἀρ-

χαϊότητα καὶ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν. Ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῶν πρὸ καὶ μετὰ τὴν διασπορὰν διαφκίνεται τὸ ἠθικοπλαστικόν, εἰρηικόν καὶ θετικὸν πνεῦμα, προσόντα ἅτινα ἤρχισαν καὶ οἱ μὴ προσκείμενοι εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν νὰ διαγνώσωσι καὶ ἐκτιμῶσι δεόντως. Τοῦτο βέβαια ἀποτελεῖ καὶ τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας.

Τὰ εὐχάριστα ταῦτα ἀποτελέσματα προήλθον μὲν ὡς εἰκός, δυνάμει τῶν προαιωνίων νόμων τῆς ἐξελίξεως, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ συνασπισμοῦ καὶ τοῦ πρὸς τὴν φυλὴν καθήκοντος τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένων ὁμογενῶν. Ἐπιτραπήτω μοι ὅμως νὰ παρατηρήσω ὅτι παρ' ἡμῖν τοὐλάχιστον δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον πνεῦμα συνασπισμοῦ, καὶ ὅχι μόνον δὲν κατενοήσαμεν ἀκόμη τὴν ἀνάγκην ἐθνικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ τὸναντίον συντελούμεν ἐνίοτε ν' ἀφαιρέσωμεν, ἐάν τι καλὸν ὑπάρχη, ἀπὸ τῶν κοινοτικῶν μας ὀργανισμῶν. Ἐν ᾧ τὸναντίον μετὰ τὴν εὐχάριστον μεταπολίτευσιν, καθ' ἣν ἀνοίγεται εὐρύτατα τὸ εὐγενὲς στάδιον τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ εἰς ὃ τὸ θετικὸν πνεῦμα τοῦ Ἰσραηλιτοῦ δύναται νὰ δράσῃ ἐλευθέρως, ἔδει αἱ διάφοροι κοινοτικαὶ μας μονάδες νὰ συνδεθῶσι στενώτερον πρὸς γενικὴν ὠφέλειαν καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν παντὸς ἀπενεκαίου.

Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι κόμματα, ἅτινα λυμαίνονται τὰ κοινοτικὰ μας. Θὰ ἦτο μὲν κακὸν νὰ συνέβαινε τὸ τελευταῖον τοῦτο. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξὶς κομμάτων, ὅχι προσωπικῶν ἐννοεῖται, ἀλλὰ μετ' ἀνάγκην, μετ' ἀρχῆς θὰ ἐσήμαινε ζωὴν κίνησιν, ἀνάπτυξιν. Ἐν ᾧ πάντα τὰ κοινοτικά μας εὐρίσκονται δυστυχῶς εἰς ἀκινήσιν, ὑφιστάμενα μόνον ἀπὸ μίαν προσκτιθεῖσαν ταχύτητα, χαλαρῶς βαίνοντα καὶ τείνοντα ἀναποφεύκτως εἰς μαρασμόν.

Ἐχομεν λοιπὸν ἀνάγκην τονώσεως καὶ ἐξυψώσεως ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ ἐπιπέδου τῆς συμπερονοτολογίας εἰς ὀρίζοντα ὑψηλοτέρους, ὅπερ θὰ καταλήξῃ εἰς ὠφέλειαν τοῦ ἐθνικοῦ μας γοήτρου καὶ τὸ ὅποσον θὰ ἀντανάκλαξ φυσικὰ εἰς ἕνα ἕκαστον ἰδιαίτερος.

Τὸ ἐρίτιμον ἡμέτερον φύλλον ὅπερ πρόγραμμα ἔχει τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἑλληνοεβραϊκῶν συμφερόντων. θὰ εὐαρεστηθῇ, πιστεύω. νὰ συνηγορήσῃ εἰς τὸ ὅτι εἶναι ἀνάγκη καὶ παρ' ἡμῖν ν' ἀφυπνισθῇ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα, τὸ τόσον ἀγλαοῦς καρπούς παραγαγὼν ἀλλαχού.

Δέξασθε, Κύριε Διευθυντά, τὴν ἐκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ἡμᾶς ὑπολήψεως μεθ' ἧς διατελῶ.

ΙΣΑΑΚ ΚΟΦΙΝΑΣ

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. Μανθάνομεν ευχαρίστως ότι ιδρύθη εν τῇ πόλει ταύτῃ Σιωνιστικός Σύλλογος ὑπὸ τὴν προσωνομίαν « Ἀμελέ Σιών » ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τοῦ Συλλόγου « Πικλέ Σιών » Βόλου.

« Μᾶς γράφουν »

Κατὰ τὰς γενομένας ἐσχάτως ἀρχαιεσιίας τοῦ Σιωνικοῦ Συλλόγου, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ὁ κ. Ἀβραῆμ Γαβριὴλ Λεβῆς, Ταμίης ὁ κ. Ἡλίας Χ. Ἀλκαλάη, Γραμματεὺς ὁ κ. Σαμπεθάι Χ. Καμπελῆς καὶ Σύμβουλοι ὁ κ. Ἰσαὰκ Κ. Κοφῖνας. Τὸ ἄνω Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐξέλεξε διὰ κοινῆς βουλῆς ὡς Ἐπιτιμον Πρόεδρον τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου τὸν ἀξιότιμον κ. Γεοῦδᾶ Ι. Ἀλεβῆ. Εὐχόμεθα πρόοδον καὶ εὐδοκίμῃσιν.

Ἡ ὁδὸς τῆς ἡμετέρας πόλεως ἡ ἀγούσα πρὸς τὴν Συναγωγὴν ὠνομάσθη τιμῆς ἔνεκεν ὁδὸς Μᾶξ Νορδᾶου.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. Ὁ δεκαετής Σαμουὴλ Μωϋσέως Σαμουηλίδου διατρέχει ἐκάστην Κυριακὴν καὶ μετ' οἰονόηποτε καιρὸν τὰς ἰσραηλιτικὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα καὶ ζητεῖ τὸν ὄβολόν των ὑπὲρ τοῦ « Ἐθνικοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεφαλαίου ». Εἰς τὸ διάστημα 4—5 μηνῶν κατάρθωσε νὰ συλλέξῃ περὶ τὰς 60 Δραχμάς καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ δωρεὰν ἐπ' ὀνόματι τῶν μελῶν τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος Τρικκάλων, ἐν στρέμμα γῆς ἐν Πικλαιστίνῃ καὶ ἐν ἐλαιόδενδρον εἰς τὸν « Ἐλαιῶνα τοῦ Ἐρζλ. » Αἱ δωρεαὶ αὗται δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν δωρεῶν.

Συγγαίρομεν θερμῶς τὸν κ. Μωϋσῆν Σαμουκλίδην διὰ τὰ ἰσραηλιτικὰ αἰσθητά μετ' ὧν ἀνέθρεψε τὸν υἱόν του καὶ εὐχόμεθα ἴνα καὶ ἄλλα παιδιὰ τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ Σαμουηλίδου εἰς τὸν ὅποιον τὸ « Ἐθνικὸν Ἑβραϊκὸν Κεφάλαιον » τῆς Κολωνίας ἀπέστειλεν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΒΟΛΟΣ. Τὴν 26 Δεκεμβρίου οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἰεοῦδᾶς Ζουβῆς καὶ ἡ δεσποινὴς ἀδελφὴ τοῦ Ἰεοιδᾶ ἐκ Λαρίσσης, ἔχασον διάλεξιν ἐν τῇ ἑβραϊκῇ περὶ τῆς σημασίας τῆς ἀναγεννήσεως τῆς παλαιᾶς γλώσσης τοῦ ἔθνους μας καὶ τῆς ἀνάγκης ιδρύσεως ἑβραϊκοῦ σχολείου. Ἰδιὰ ἡ δεσποινὴς Ζουβῆ ὠμίλησε περὶ τοῦ ρόλου τῆς ἑβραϊκῆς ἐν τῇ ἑβραϊκῇ ἀναγεννήσει καὶ τῆς ἀνάγκης ιδρύσεως ἑβραϊκῶν σχολείων θηλέων. Ἡ διάλεξις ἄρχισε μετ' ὅσον τὸν σιωνικὸν ὕμνον ὑπὸ

τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου τῆς Κοινότητος.

Τοὺς νέους Ζουβῆ εἶχε παρουσιάσῃ ὁ πρόεδρος τοῦ σιωνικοῦ Συλλόγου κ. Δ. Φρατζῆ. Εἰς τοὺς δυνηθέντας νὰ ἐννοήσουν, ἡ ρέουσα ὁμιλία τοῦ Ζουβῆ καὶ τὸ εὐχηθὸν καὶ ἀρμονικὸν τῆς γλώσσης τῆς Γραφῆς ἔκαμε πρωτοφανῆ ἐντύπωσιν. Τοὺς λόγους μετεγλώττισε ἀριστα καὶ ἐνθουσιωδῶς ὁ κ. Μ. Ἰωσαφάτ γνωστῆς τῆς ἑβραϊκῆς ἐγκυκλοπαιδικότητος καὶ πρωτοτυπότητος λόγιος. Ὁ κ. Ἰωταφάτ ἐπ' ἀφορμῇ τῆς ὁμιλίας τῆς δος Ζουβῆ ἀνεμνήσθη τὸ τῆς Γραφῆς, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἑβραϊκὴ θέλει ὁμιλήσῃ δημοσίᾳ πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς τῆς. Μετὰ τὸν κ. Ἰωσαφάτ, ὁ κ. Ἰωσήφ Σίδης σιωνιστὴς ἄρτι ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ στρατεύματος, ὅπου ὡς ἐφεδρὸς ὑπῆρτε εὐχαρίστησε τοὺς προελθόντας, διεμνηύσας τὴν χαρὰν πάντων ἐπὶ τῇ ἀναστήσει τῆς ἀρχαίας γλώσσης τῶν προφητῶν.

Τέλος ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Φρατζῆς ἀνέπτυξεν τὴν ἱστορίαν τῆς ἑβραϊκῆς μέχρι σήμερον, ὅτε ἀναλαμβάνει θέσιν ὑπέροχον διὰ τῆς πλουσίας φιλολογίας τῆς μεταξὺ τῶν ζωντανῶν γλωσσῶν, καὶ προὔγεινε διαμαρτυρίαν, ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτὴ, κατὰ τῆς ἐκγερανοποιήσεως τοῦ πολυτεχνικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Χαΐφας.

Ἄσματα σιωνικά, ἔθεσαν τέρμα εἰς τὴν ὥραιαν ταύτην συνεδρίασιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ ὠραῖον φύλλον ὑπερίσχυεν. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς Συναγωγῆς, τὰ μέλη τῆς Μανδολινάτας « Χέρτσλ » καὶ ἄλλη ὁμάς ἐπώλουν δελτάρια σιωνικά καὶ συνέλεγον δωρεὰς ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεφαλαίου.

Ἡ ἐντύπωσις εἰς πάντας, ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἀποκαλύψει ἐν Βόλῳ τῆς δυνάμεως καὶ ὠραιότητος τῆς ζωντανῆς ἑβραϊκῆς, ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης, χάριτες δὲ ὀφείλονται εἰς τὸν ἱατρὸν κ. Μ. Κοφῖναν, ὁ ὁποῖος διωργάνωσε τὴν διάλεξιν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Σ. Ι. Ε. Γνωρίζομεν ὅτι σκοπὸς τοῦ νέου Ζουβῆ μεταβὰς εἰς Βόλον ἦτο νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῶν ἐκεῖ ὁμοδόξων, τὴν εὐρεσιν μέσων πρὸς ἐξκλούθησιν τῶν σπουδῶν του ἐν Παλαιστίνῃ καὶ εἰς τοῦτο ἔτεινε καὶ ὁ πρακτικὸς νοῦς τοῦ Δρος Κοφῖνα. Ἐρωτῶμεν λοιπόν: Κατόπιν τούτου ἐνθουσιασμοῦ, ἐπετεύχθη ὁ σκοπὸς ὁ πρακτικὸς, ἢ ἔμειναν μόνον ὁ ἐνθουσιασμός καὶ τὰ λόγια;

ΧΑΝΙΑ. Ὡς γνωστὸν ὁ Σεβ. Ἐβλαγῶν Ἀρχιεραββίνος Κρήτης παρουσιάσθη εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ἐγχειρήσῃ εἰς τὴν Α. Μ. μικροσκοπικὸν κείμενον τοῦ Δεκαλόγου μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βασιλέως. γραμμῆσιν ἐπὶ κόκκου σίτου. Ἴδου ἄλλαι λεπτομέρειαι τῆς πα-

ρουσιάσεως τοῦ Ἀρχιεραββίνου, ὁ Σεβασμιώτατος παρουσιάσθη εἰς τὴν Α. Μ. ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν νὰ εἴπῃ τὴν νενομισμένην ἑβραϊκὴν προσευχὴν ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐστεμμένου. Τοῦτο ἠὲ χαρίστησε τὸν Βασιλέα ὅστις καὶ ἐζήτησε τὴν σχετικὴν μετάφρασιν ἣν τῷ παρῆσθεν ἀμέσως ὁ Ἀρχιεραββίνος.

Ὁ Σεβ. κ. Ἐβλαγῶν ἠὲ χαρίστησε μετὰ ταῦτα τὴν Α. Μ. διὰ τὴν τιμὴν ποῦ ἔκαμεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας Χανίων ἐπισκεφθεὶς τὴν Συναγωγὴν μας κατὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν μας διαμονὴν του. Ἀνεκοίνωσε δὲ συγχρόνως εἰς τὴν Α. Μ. ὅτι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεώς Του ἐκείνης θέλει χαραχθῆ ἐντὸς τῆς Συναγωγῆς χρυσοῖς γράμμασι κατάλληλος ἐπιγραφή. Ὁ Βασιλεὺς ἠὲ χαρίστησε θερμότητα καὶ ἡ συζήτησις εἰσῆλθεν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς φάσιν ἣτις εἶναι καὶ ἡ σπουδαιότερα. Πρόκειται περὶ τῆς Κυριακῆς ἀργίας ἣτις ἀπασχολεῖ σπουδαίως τοὺς συμπολίτας μας Ἰσραηλίτας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Φυλὴ τοῦ Ἰσραὴλ ἐξεπροσώπευσεν ἀνάκαθεν τὸν ἐξανθρωπιστικὸν νόμον τῆς ἐβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐορτάζουσα ἀπαρεγκλείτως τὰ Σάββητα περιφρονοῦσα παραδειγματικῶς κάθε ὑλικὸν συμφέρον. Ἦδη τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ Ἑλλάς ἐθέσπισεν ὡς πολιτικὸν νόμον ἀπαραίτητον εἰς τὴν κοινωνικὴν εὐεξίαν τὴν ἐβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν. Καὶ εἶναι φυσικόν, προκειμένου περὶ Χριστιανικῶν Κρατῶν, ὅτι ἐξελέγη ἡ Κυριακὴ ὡς ἐορτάσιμος ἡμέρα. Ἄλλ' εἶναι δίκαιον οἱ ὁμόδοξοί μας νὰ ὑφίστανται τὸ ἀβάστακτον βάρος δύο ἐξαιρεσίμων καθ' ἐβδομάδα; Οἱ Ἰσραηλίται τῶν Χανίων ἔχουν τὴν δικαίαν καὶ νόμιμον ἐπιθυμίαν νὰ ἀπαλλαγῶν τῆς ὑποχρέσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας τῆς ὁποίας ἀπαλλάσσονται οἱ Ἰσραηλίται ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων. Καὶ ὁ Βασιλεὺς ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀρχιεραββίνον ὅτι καὶ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας Χανίων θὰ ἀπονεμηθῇ δικαιοσύνη.

Ἦδη περιμένομεν ἐναγωνίως τὴν Βασιλικὴν ἐπέμβασιν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ἀτόπου οὗτινος ἀπὸ δύο ἐβδομάδων ὑφίστάμεθα τὸς συνεπειάς.

Σχετικῶς εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν Σμύρνης ἀγορασθέντας κώδωνας κρητικῶν ἐκκλησιῶν παρὰ ἱεροσύλων οἵτινες ἐπώλουν αὐτοὺς εἰς Σμύρνην καὶ κατόπιν δωρηθέντας εἰς τὸν αὐτόθι Μητροπολίτην, οὐδὲν (περὶ τοῦ ἐν τῷ ἀριθμῷ 10 τῆς « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως »), θετικὸν δύναμαι νὰ σᾶς πληροφορήσω.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κυδωνίας, ἀνὴρ ἐκτάκτου μορφώσεως συμπαθῶν εἰλικρινῶς πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀνέγνωσε τὸ σχετικὸν δημοσίευσά σας καὶ ἐξεδήλωσε τὴν εὐαρέσκειάν του εἰς τὸν Σεβ. κ. Ἐβλαγῶν. Ἀτυχῶς ὅμως

οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος κώδωνες δὲν ἐστάλησαν ποτὲ εἰς Κρήτην. Ἀποτεινόμενος εἰς Σμύρνην ἡμπορεῖτε νὰ ἔχητε ἴσως περισσοτέρας πληροφορίας.

— Ὁ Βερῶνος De Rotschild εἰς Χανία. Προχθὲς ἐπισκέφθη τὴν πόλιν μας ὁ Βερῶνος De Rotschila τῶν Παρισίων μετὰ τῆς κυρίας του incognito Γνωσθείσης ἐν τούτοις τῆς ιδιότητός του ὁ Σεβ. κ. Ἐβλαγῶν ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτὸν ἐν τῇ θαλαμηγῷ του. Ὁ Βερῶνος ἐζήτησε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐν Κρήτῃ Ἰσραηλιτῶν. Ὁ Ἀρχιεραββίνος ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς παρ' ἡμῖν ἑλληνικῆς διοικήσεως καὶ τῆς πλήρους ἰσοπολιτείας ἣν ἀπολαμβάνουν οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἰδιαιτέρως ἐξῆρνε τὴν εὐνοίαν δι' ἧς μᾶς περιβάλλει ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν οὗτος ἔδωκε περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ἐν Κρήτῃ Ἰσραηλιτῶν τῆς ὑποχρέσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

Ὁ Βερῶνος ἔμεινε λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τούτων καὶ ἐδήλωσε εἰς τὸν Ἀρχιεραββίνον ὅτι δὲν ἐκπλήσεται ποσῶς διὰ τὴν μεγαλοφυίαν τοῦ νικητοῦ Βασιλέως διότι εἶχε λάβει ἤδη τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ φιλελεύθερα αἰσθηματὰ του.

ΜΑΤΑΘΙΑΣ Σ. ΣΕΖΑΝΑΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ. Μᾶς γράφουν: Κατὰ τὰς προσεχεῖς δημοκρατικὰς ἐκλογάς, ἐκθέτει ὑποψηφιότητα ὁ ἡμέτερος ὁμόδοξος κ. Σάββητος Μινέρβος. Οἱ δὲ ἡμέτεροι ὁμόδοξοι εἶναι χωρισμένοι κατὰ τὸ φρόνημα, ὑπὲρ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἐτέρου τῶν υποψηφίων. Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν ὅτι μετὰ εἴκοσι περίπου ἔτη ἐπανελήφθησαν οἱ βανδαλισμοὶ ἐν τῷ ἰσραηλιτικῷ Νεκροταφείῳ. Εἰς τὸν ἱερόν τουτον περιβόλον, ἐξ ἴσου σεβαστὸν εἰς πάντας ἀνεξαρτήτως θρησκείας ἢ φυλῆς, μόνον ἄνθρωποι ἐστερημένοι τῶν στοιχειωδεστέρων ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, θὰ ἠδύναντο νὰ βάλωσι ἱερόσυλον χεῖρα. Ὁ Σεβασμιώτατος καθηγητὴς Καλὸ Ἀρχιεραββίνος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος κ. Μινέρβος ἀπέστειλαν τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα εἰς τὰς Α. Α. Ε. Ε. τὸν Πρωθυπουργόν κ. Βενιζέλον καὶ τὸν Ὑπουργόν τῆς Δικαιοσύνης κ. Ρακτιβάν.

Ἐλευθέριον Βενιζέλον Πρωθυπουργὸν
Κωνσταντῖνον Ρακτιβάν Ὑπουργὸν
Δικαιοσύνης.

Ἀθήνας

Βάνδαλοι χθὲς ἐσπέρας εἰσελθόντες Ἑβραϊκὸν κοιμητήριον κατέστρεψαν τοὺς τάφους περιβύρισαν τοὺς νεκροὺς προξενήσαντες ζημίας.

Ἑβραϊκὴ κοινότης διατελεῖ ἀνάστατος ἐκ τῆς βραβάρου καὶ πρωτοφκνοῦς ταύτης πράξεως.

Ἀρχираβίνος καὶ Ἑβραϊκὴ κοινότης ὁλόκληρος ἐπικαλοῦνται μετὰ πεποθήσεως ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐπέμβασιν ἀρχῶν πρὸς ἀνακάλυψιν ἐνόχων καὶ αὐστηροτάτην αὐτῶν τιμωρίαν.

Ἑβραῖοι νομοταγέστατοι πάντοτε καὶ ὑπακούσαντες ἀείποτε παραγγέλματα πατρίδος ἀξιῶν παρὰ Σεβαστῆς Κυβερνήσεως προστασίαν καὶ πλήρη ἱκανοποίησιν προσβληθείσης δεινῶς φιλοτιμίας.

Πρόεδρος Συμβουλίου
ΜΙΝΕΡΒΟΣ

Ἀρχираβίνος Κερκύρας
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΚΑΛΟ

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ ἱερόσυλος πρᾶξις ἐνεποίησε λυπηροτάτην ἐντύπωσιν εἰς ὅλην ἀνεξαίρετως τὴν εὐγενῆ κερκυραϊκὴν κοινωνίαν.

—Φέτος οἱ πληρώσαντες τὸ Σιωνικὸν Σέκελ ἀνήλθον εἰς 150. Προσέτι ἐφθάσαμεν σχεδὸν εἰς συλλογὴν **χιλίων** δραχμῶν διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἐν ὀνόματι τῆς Κοινότητος μιᾶς οἰκίας Ἱεμενιτῶν ἐν Παλαιστίνῃ.

—Ὁ ἱατρὸς Ἰωσήφ Μπατίνος ἔκαμε διὰ λέξιν σιωνικὴν ἐπ' ἀφορμῇ τῆς ἐπανόδου τῶν ἰσραηλιτῶν στρατιωτῶν, ἐπιμείνας εἰς τὴν πλήρη ἁρμονίαν ἢ ὅποια ὑφίσταται μεταξὺ σιωνισμοῦ καὶ πατριωτισμοῦ. Ὁ εὐφραδῆς ὁμιλητὴς ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ τελευταίου ἐν Βιέννῃ Συνεδρίου. Ἡ ὁμήγουρις ἐψήφισε καὶ διαμαρτυρίαν διὰ τὴν τάσιν γερμανοποιήσεως τῶν ἑβραϊκῶν Σχολείων τῆς Παλαιστίνης. Συνδιάζοντες δὲ τὰς λέξεις μετὰ τὴν πρᾶξιν οἱ νέοι σιωνισταὶ Κερκύρας ἀπέστειλαν 70 δραχμὰς ἐν Παλαιστίνῃ διὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἑβραϊκὸν ἔργον.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ. Μέχρις 20 Φεβρουαρίου εἶχον σταλῆ εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Βερολίνου φρ. 200. 650, ὑπὲρ τοῦ Σχολικοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔργου. Αἱ ἀπολογίαι τῆς Χιλφερὰν δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ σπρώξῃ μέχρι τέλους τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς γλώσσης.

ΑΥΣΤΡΙΑ. Ὁ Μαξιμιλιανὸς ντὲ Γκόμπερτς ἄφησε διὰ διαθήκης ὑπὲρ εὐεργετικῶν σκοπῶν 360,000 κορώνας, ὧν 110 ὑπὲρ ἑβραϊ-

κῶν σκοπῶν. Ὁ Γκόμπερτς ἦτο ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου ἑλληνοστοῦ καὶ φιλοσόφου, συγγραφέως τοῦ κλασικοῦ ἔργου «Οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι», Θεοδώρου Γκόμπερτς.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ. Ἐωρτάσθη ἡ 70ῖς ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τῆς Οὐγγαρίας, Ἰωσήφ Κίς. Ἡ μεγαλειτέρα ἐορτὴ ἐτελέσθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν. Ἡ Κυβέρνησις παρήγγειλε τὴν προτομὴν τοῦ μεγάλου ἑβραίου οὐγγρου ποιητοῦ.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Ὁ Χάινε ἔχει πλέον τὸ ἄγαλμά του εἰς Φραγκφούρτην, Τώρα συνεστήθη ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀγάλματος ἐν Βερολίνῃ εἰς τὸν μέγαν ἑβραιογερμανὸν συνθέτην Μαγέρμπεερ.

—Ἐωρτάσθη ἡ 75ῖς τοῦ μεγάλου βιομηχάνου Ραθενάου τοῦ δημιουργοῦ τῆς ἠλεκτροκομηχανίας βιομηχανίας ἐν Γερμανίᾳ, ὁ ὅποιος εἰσήγαγε ἐν Γερμανίᾳ τὸν ἠλεκτροφωτισμὸν καὶ τὸ τηλέφωνον. Ὁ Ἀρχικαγκελλάριος, ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ συμμετέσχον τῶν ἐορτῶν τοῦ μεγάλου σακπανέως τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ ἐτήλεγράφησε.

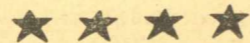
«Ἡ θεία ἀγαθότης ἐπέτρεψεν ὑμῖν νὰ στρέψετε ἀναδρομικὸν βλέμμα ἐπὶ 75 ἔτη ζωῆς πλήρους εὐλογιῶν, ἐργασίας καὶ ἐπιτυχίας. Ἀναγνωρίζων μετ' εὐγνωμοσύνης τὰς ὑφίστας ὑμῶν ὑπηρεσίας ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τῆς γερμανικῆς ἠλεκτροτεχνικῆς βιομηχανίας, αἰσθάνομαι χαρὰν σήμερον στέλλων Ἑμῖν τὰς θερμότερας εὐχάς».

ΓΟΥΑΙΕΛΜΟΣ Α. Β.

ΡΩΣΣΙΑ. Ἀπὸ τὸ 1880 μέχρι τοῦ 1908 μετηνάστευσαν ἐκ Ρωσσίας 1,600,000 ἑβραῖοι. Ἐντούτοις ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ὁμοδόξων παραμένει ὑπέρογκος, ἀφοῦ δὲν εἶναι κατώτερος, τῶν 6,000,000.

—Ἐπάρχει εἰς τὴν Πετρούπολιν μουσικὴ ἑβραϊκὴ Ἑταιρεία ἀριθμοῦσα 500 μέλη μετὰ παραρτήματα εἰς Μόσχην, Κιέβον, Σάρκοβ. Διεκήρυξε διαγωνισμὸν 3,000 ρουβλίων διὰ τὴν συγγραφὴν μελοδράματος ἑβραϊκοῦ μουσικοῦ ὅφους.

ΑΛΣΑΤΙΑ. Τὸ ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τοῦ Στρασβούργου ἐκηρύχθη ὑπὲρ τροποποιήσεως τοῦ περὶ ἐβδομαδιαίας ἀργίας νόμου. Ἡ τροποποίησις ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἰσραηλίτας τοὺς κλείοντας τὸ Σάββατον καὶ τὰς ἑβραϊκὰς ἐορτάς νὰ δίδουν ἐργασίαν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας ἰσραηλίτας ἐπὶ πέντε ὥρας κατὰ τὰς Κυριακάς:

PARTIE FRANÇAISE

REVUE ISRAËLITE

POLITIQUE ET LITTÉRAIRE

ORGANE DES ISRAËLITES DE GRÈCE

La question du Polytechnique continue à diviser le monde israélite. D'un côté les nouveaux «Marranos» (juifs à l'âme double) et de l'autre les juifs intégraux. Les premiers, dont un organe en hébreu de Jerusalem qui s'appelle la «Liberté» (!), accusent les seconds d'irreligion, parce qu'ils poursuivent la restauration intégrale de l'hébreu en Palestine; Les saints et les pieux ce seraient eux qui voudraient leur langue nationale en «exile» même dans la «Eretz Israel».

Quelques autres journaux ont écrit que la guerre contre le Hilfverein est dirigée contre la propagande allemande que le Hilfverein est censée faire. C'est de la pure fantaisie. On n'est contre aucune langue. On est pour l'hébreu en Palestine. En appliquant les paroles d'Illel, il y a lieu de se demander: «Si les juifs ne sont pour l'hébreu, pas même en Palestine, qui le serait donc?» Et si on ne l'est pas en ce moment suggestif, au reveil de l'esprit sioniste, quand le serait-on?

La mauvaise foi d'autres, cherchet à brouiller la question, dans un équivoque entre ce qui est science et ce qui est langue. Un ingénieur, un mécanicien, un architecte pour gagner leur vie, pour se faire une carrière, doivent surtout posséder bien leur profession apprise dans n'importe quelle langue. Des professionnels et mêmes des savants grecs ont faits une brillante carrière en France, et ailleurs après avoir fait leurs études dans leur langue maternelle. Il ne s'est agi pour eux que d'apprendre la langue française, allemande ou autre. Or, qui veut exclure l'enseignement des langues étrangères du Politecnicum juif? On demande — si l'on veut sérieusement restaurer un centre de culture hébraïque — que tout institut d'instruction, devient aussi l'organe un moyen d'arriver à la resurreccion de l'hébreu.

Penser autrement, voudrait dire n'être pas sioniste, ne partager les vues nationalistes des judéopalestiniens. En ce cas,

que cherche-t-on en Palestine? Et Messieurs Simon et Nathan ont rendu un véritable service au monde sioniste par leur déclaration chauviniste-allemande, qui leur fait prendre position parmi les antisionistes.

«La Revue Israélite».

LE CONGRÈS DES COMMUNAUTÉS ET L'ORGANISATION DE L'HÉBRAÏSME GREC

A quand le congrès des Communautés? on nous demande de tout côté de la vieille Grèce. Car il est notoire qu'avant les guerres balkaniques, le congrès en question, allait se réunir à Athènes. Mieux encore, les représentants de quelques communautés (Athènes, Volo, Corfou) se trouvaient déjà dans la capitale et des représentants de Chalcis et de Larissa s'apprêtaient à s'y rendre quand l'annonce des premières hostilités a fait ajourner les travaux du Congrès. L'issue des guerres a apporté aux israélites grecs la belle surprise de se voir décupler de nombre. Ainsi la réunion d'un Congrès devient de plus en plus nécessaire.

Il faut avant tout que les israélites de la Vieille et de la Nouvelle Grèce se connaissent. Il faut nous entendre ensuite sur l'organisation de l'Hébraïsme dans notre pays, en ce qui concerne le côté cultuel et le côté économique, pour assurer la vie de nos institutions.

Pour le Congrès d'avant la guerre, nous avons arrêté l'ordre du jour en grandes lignes. Nous allions discuter sur la nécessité de créer à Athènes un Grand-Rabbinat, sur un programme d'études hébraïques, sur une réforme concernant la bienfaisance, sur la nécessité d'avoir outre qu'un organe littéraire, un organe politique. Maintenant vu l'importance qu'a acquis l'Hébraïsme en Grèce, il devient urgent l'élaboration d'un projet de loi à soumettre au gouvernement pour être voté par la chambre.

Une autre question. Le Congrès doit

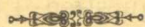
se tenir à Athènes, ou à Salonique ? Les opinions sont partagés à ce sujet. Mais avant de s'attarder sur des discussions sur le siège d'un prochain Congrès, il serait utile que des représentants de la Vieille et de la Nouvelle se réunissent en séance préliminaire pour arrêter les bases du Congrès et délibérer éventuellement sur la ville où il serait tenu. Que le Grand Rabbin de Salonique en prenne l'initiative.

Avons nous besoin de relever l'importance de l'organisation de notre culte ? Dire que les sociétés non organisées, où tout marche au hasard, sans méthode et sans but, n'ont pas la force que la cohésion et l'organisation donnent, et que tout y marche vers la décadence et la ruine ? Que dans l'état des préjugés contre notre religion et notre race, dans l'Orient, hier encore sous un régime d'ignorance, l'organisation devient pour nous un moyen de défense, en nous mettant surtout à même d'éclairer les autres sur nos croyances et nos aspirations ?

Cette organisation, dans sa double action, d'amélioration intérieure et de défense, de revendications ou simplement d'éclaircissement extérieur est un droit que nous possédons dans notre qualité de citoyens constitutionnels. Plus encore, elle nous est imposée comme un devoir, car des progrès partiels de chaque agglomération, de chaque institution dépend le progrès général d'un pays. Or, en abandonnant Notre Communauté hébraïque, à n'y cultivant les vertus de caractère, de loyalisme, de religiosité élevée qui lui incombe, à n'éclairer les autres sur nos doctrines dans un but de fraternisation, nous manquerions à nos devoirs de citoyens. Notre patrie hellénique qui se réclame à juste titre d'un régime de liberté et d'égalité, sera orgueilleuse et satisfaite de notre expansion intellectuelle et matérielle, de cette action morale d'éclairer les autres sur notre compte. Ce sera d'un côté la preuve palpable de la largesse de ses institutions politiques, et de l'autre, par le fait que notre action organisée dans des buts élevés consolidera mieux l'entente et la collaboration entre concitoyens. Entente et collaboration qui sont indispensables pour le bien être d'un pays.

A l'œuvre !

La Revue Israélite

NOUVELLES

La partie grecque de ce numéro contient entre autres: Notes (Albanais; Serbes; le fez; Picquart, Pressensé, Bergson etc.) Nationalisme et patriotisme. L'héroïsme d'un soldat juif grec. La renaissance de la Palestine. La Sionide de Hal-levi.

S. Em. le Grand Rabbin de Salonique a obtenu pour un nombre limité d'années l'exemption des Israélites de l'armée. Il est bon de ne pas se méprendre sur la signification de cette mesure. Il ne s'agit en effet que d'une espèce d'orientation vers une nouvelle situation des israélites de la Nouvelle Grèce, qui se feront un devoir après ce bref délai, de servir dans l'armée de leur nouvelle patrie comme leurs autres coreligionnaires de Grèce.

AVIS

Ce numéro est publié en retard à cause de la grève des ouvriers-typographes. Cette grève a eu pour les éditeurs des journaux le fâcheux résultat d'une augmentation de 40 0/0 sur les frais d'imprimerie.

Le numéro prochain sera publié dans dix jours.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

*Η βραδύτης τοῦ παρόντος ἀριθμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπεργίαν τῶν τυπογράφων. Ἡ ἀπεργία ἔσχε διὰ τοὺς ἐκδότας τὸ ἀποτέλεσμα αὐξήσεως 40 % ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν ἐξόδων.

*Ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» παρὰ τὴν σημαντικὴν ταύτην διαφορὰν ἐξόδων δὲν θέλει αὐξήσει τὴν συνδρομὴν οὐδὲ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων, ὡς ἔπραξαν ἄλλα περιοδικά, ἀλλὰ ἀφίνουσα τὴν ἰδίαν τιμὴν θέλει καὶ αὐξήσει τὰς σελίδας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τῆς καὶ φίλοι τῆς θέλουν ἀναλάβῃ ἕκαστος κατὰ δύναμιν, τὴν αὐξήσιν τῶν συνδρομητῶν, καὶ ἀναλάβουν οἱ εὐπορώτεροι τὴν πληρωμὴν *συνδρομῶν ὑποστηρίξεως*.

*Ἡ Διεύθυνσις